

Arrest

nr. 312 711 van 9 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. VAN OVERDIJN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 februari 2022, 23 augustus 2022 en 13 december 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 februari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Lor van origine te zijn. U bent geboren op (...) 1983 te Cholicheh, gelegen in de provincie Charharmahal en Bakhtiari. De laatste zeven jaren voor uw vertrek uit Iran

woonde u in Ahwaz, gelegen in de provincie Khuzestan. Uw ouders, N. A. en M. B., zijn woonachtig in Sharhe Kord, gelegen in de provincie Charharmahal en Bakhtiari. U hebt twee zussen en één broer die eveneens in Iran woonachtig zijn. Op 10 mei 2012 bent u in Sivas (Turkije) gehuwd met H. E. K.. Jullie hebben een zoon P. en een dochter R. die beiden in Turkije zijn geboren. U bent officieel gescheiden van uw echtgenote, via de Duitse familierechtbank. Uw ex-vrouw geniet internationale bescherming in Duitsland en woont er op heden samen met jullie twee kinderen.

In 2006 en 2008 werd u in Iran gearresteerd. Naar aanleiding van de eerste arrestaties werd u respectievelijk veroordeeld en hebt u uw straf, zweepslagen en een geldboete gekregen. Naar aanleiding van de tweede arrestatie werd u vrijgesproken.

Voorts ging u in Iran enkele malen naar een bijeenkomst van Bahai, doch over deze religie werd aan één kant van uw familie slecht gesproken en u mocht niet gaan.

Wanneer u in Iran een relatie begon met een getrouwde vrouw, E. K. H., diende u Iran te ontvluchten omwille van de schaamte die dit teweegbracht voor haar familie en zij jullie daarom viseerden.

In 2011 verlieten jullie op illegale wijze Iran en reisden jullie naar Turkije waar jullie gedurende vijf jaar verbleven. U trouwde er met H. I. P. in 2012 en jullie kregen er twee kinderen P. en R.. Wanneer jullie vernamen dat familieleden van uw toenmalige vrouw opdoken in Turkije, besloten jullie het land te verlaten en reisden jullie verder naar Duitsland.

In Duitsland hebben jullie een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 september 2016. Op 16 februari 2017 weigerden de Duitse asielinstanties in Duitsland uw verzoek om internationale bescherming. Uw echtgenote kreeg wel internationale bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing op 7 maart 2017 doch u weet niet wat het resultaat is. U verliet Duitsland en reisde naar België.

Op 8 november 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreest u vervolging vanwege uw ex-schoonfamilie. Voorts vreest u vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten omdat u zich na uw vertrek heeft bekeerd tot het bahaïsme, een in Iran verboden godsdienst.

Aangezien Duitsland conform de Dublinrichtlijnen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming werd een terugname verzoek gericht aan de Duitse asielinstanties die hiermee instemden. Uw verzoek in België werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en u kreeg op 9 januari 2020 het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten en u naar Duitsland te begeven om er uw verzoek om internationale bescherming te laten behandelen. Op 10 september 2020 werd deze beslissing ingetrokken en werd België alsnog verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek.

U bent sinds 1 juli 2020 officieel aangesloten bij de bahaï-gemeenschap in België. U neemt deel aan bijeenkomsten, zowel fysiek als virtueel, u draagt financieel bij aan de beweging, u promoot de religie via uw sociale mediaaccounts en u hebt een interview gegeven op Aryen-Tv naar aanleiding van de arrestatie van Sina Shahri, een bahai in Iran.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten en zaken neer: uw originele Shenashnameh, uw huwelijksakte uit Turkije, een juridisch document van de Duitse instanties inzake uw scheiding en de voogdij over uw kinderen; de Kimlic/Turkse identiteitsbewijzen van uw ex-vrouw en kinderen; een kopie van een bevestiging van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland; uw originele lidkaart van de bahai in België; een origineel attest van de nationale assemblee Bahai België; betalingsbewijzen inzake financiële steun aan de bahai-gemeenschap; enkele prints/stills van zoomlink i.v.m. onlinebijeenkomsten en vergaderingen van bahai; foto's van uw activiteiten binnen de bahai-gemeenschap, twee USB-gegevensdragers met dezelfde en gelijkaardige foto's en videofragmenten betreffende de bijeenkomsten van de bahai-gemeenschap waar u naartoe bent geweest; een videofragment van een interview op Aryen TV; enkele medische attesten en enkele documenten inzake uw huisvesting en tewerkstelling in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U gaf bij aanvang van de procedure weliswaar aan dat u psychische problemen had dewelke een invloed zouden kunnen hebben op uw interview evenwel zonder verder te specificeren met welke psychische problemen u te kampen had (vragenlijst bijzondere procedurele noden d.d. 20/12/2019). U legt doorheen de procedure voorts verschillende medische documenten voor. Een attest d.d. 10/01/2019 hetwelk aangeeft dat u in de periode 10/01/2019 tot 21/01/2019 in Duitsland werd opgenomen in een ziekenhuis voor de behandeling van uw afhankelijkheid aan opiaten alsook enkele voorschriften voor medicatie d.d. 2019 inzake methadon, antidepressiva en antipsychotica; een attest d.d. 09/09/2020 hetwelk aangeeft dat u een psychologische behandeling volgt doch zonder dat verder verduidelijkt wordt waarvoor u precies behandeld wordt noch wat de behandeling inhoudt; een medicatievoorschrift d.d. 5/10/2020 dat betrekking heeft op een middel tegen haaruitval; een attest d.d. 16/02/2021 van 'Project Lama' hetwelk spreekt op een verhoging van uw dosis methadon; een attest d.d. 14/04/2022 inzake verlet dat werd opgesteld nadat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud plotsklaps onwel werd en werd overgebracht naar het ziekenhuis doch in het attest

wordt verder niet specificert waarom u onwel werd noch welke behandeling u kreeg. Voorts maakte uw advocaat een email over d.d. 21/06/2022 nadat u niet kwam opdagen voor uw tweede persoonlijk onderhoud d.d. 13/06/2022 en waarin hij aangeeft dat u medische problemen kent doch verder wordt opnieuw niet gespecificeerd welke medische problemen u toen kende en hoewel door uw raadsman werd gevraagd om u eerst enkele maanden respijt te geven vooraleer u opnieuw op te roepen en dit vanwege uw 'actuele toestand' werd uw afwezigheid uiteindelijk zelfs niet gestaafd door enig medisch attest opgesteld door een arts noch werd uw 'actuele toestand' verder gespecificeerd. Een attest d.d. 12/08/2022 van Lama Project vermeldt dat u sinds 23/04/2021 in behandeling bent a rato van één keer per maand en geeft verder een overzicht van uw medicatie doch wederom wordt niet gespecificeerd waarvoor u in behandeling bent, waarbij dient opgemerkt dat het Lama-project druggebruikers begeleid. Het medisch attest van werkonbekwaamheid/verlet aangaande uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud georganiseerd d.d. 20/03/2023 geeft evenmin aan waaraan u te lijden had. De email die uw advocaat op 22/06/2023 stuurde naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud dat werd voorzien d.d. 23 juni 2023 vermeldt dat u werd opgenomen in het ziekenhuis, doch zonder dat er binnen de voorziene termijn hiervoor een attest van verlet of verantwoording werd overgemaakt. Naar aanleiding hiervan werd er een beslissing tot beëindiging van uw verzoek genomen d.d. 11/07/2023. Hierop volgend werd alsnog een medisch attest van werkonbekwaamheid voor de periode 22/06/2023-30/06/2023 wegens medische redenen doorgestuurd doch zonder dat hierin werd gespecificeerd of u daadwerkelijk was opgenomen in het ziekenhuis, noch wat de reden was of welke behandeling u kreeg. De procedure aangaande uw verzoek om internationale werd alsnog heropend op 01/08/2023. Voorts legt u nog document inzake een aanvraag d.d. 16/08/2023 voor medische beeldvorming voor waarin verder niet wordt vermeld waarom deze beeldvorming diende te worden uitgevoerd noch wat het eventuele resultaat was. Een factuur voor medisch vervoer d.d. 24/09/2023 geeft aan dat er een ambulance werd opgeroepen doch dat er geen vervoer was doch waarom de ambulance werd opgeroepen of waarom het transport niet nodig was, is verder niet gespecificeerd. Voorts legt u een attest d.d. 26/11/2023 neer inzake een opname in de spoedgevallendienst met bijhorend een document betreffende de medische beeldvorming, het voorschrift voor medicatie en het attest van (+ de verlening van) werkonbekwaamheid hetwelk aangeeft dat u op eigen initiatief zich hebt aangemeld, dat u een hersenschudding en klein trauma had en dat u na behandeling de spoedgevallendienst opnieuw mocht verlaten. Tot slot legt u een tweede attest van Lama Project (begeleiding druggebruikers) d.d. 28/11/2023 voor hetwelk aangeeft dat er een vraag naar psychologische opvolging was.

Op basis van deze door u voorgelegde stukken kan enkel afgeleid worden dat u in 2019 in behandeling was voor afhankelijkheid van opiaten waarbij u methadon, anti-depressiva en anti-psychotica kreeg voorgeschreven, dat u naar aanleiding van uw afwezigheden op voorziene persoonlijke onderhouden een attest van afwezigheid zonder verdere specificatie voorlegde en dat u psychologisch begeleid werd door Lama Project, hetgeen een centrum is dat druggebruikers bijstaat. Op basis van deze documenten kan hoogstens vermoed worden dat u te kampen hebt met middelenafhankelijkheid. Hieruit kan niet afgeleid worden welke psychische problemen u – eventueel ten gevolge druggebruik – precies kent, laat staan dat duidelijk is op welke manier u hierdoor gehinderd zou zijn in het afleggen van verklaringen of deelname aan de asielprocedure. Bovendien schept u hier zelf allerm minst klaarheid over. Hierover bevraagd, verwijst u telkens louter naar de medische stukken die u voorlegt (CGVS II, p. 3; CGVS III, p. 3), doch zoals hierboven werd uiteengezet, kan uit deze documenten geenszins geconcludeerd worden welke mentale problemen u precies hebt noch welke invloed ze hebben op uw capaciteiten om adequate verklaringen af te leggen.

Hoe dan ook werd er aan het begin van uw persoonlijke onderhouden nagegaan hoe u zich voelde en of u zich in staat voelde om uw persoonlijk onderhoud te voeren, hetgeen u telkens bevestigde (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 14/04/2022, CGVS I, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 23/08/2022, CGVS II, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13/12/2023, CGVS III, p. 2). Op het einde van het onderhoud konden nog bijkomende opmerkingen gemaakt worden of problemen opgeworpen worden (CGVS II, p. 17, CGVS III, p. 25). Dit is niet gebeurd. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat uw persoonlijk onderhoud op gebrekkige wijze zou zijn verlopen. Aldus is geenszins aangetoond dat uw psychische toestand een impact gehad heeft op uw verklaringen. Evenmin kan er uit het verloop van het persoonlijk onderhoud opgemaakt worden dat u door u niet in staat was om uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er namelijk niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Inzake uw vrees bij terugkeer naar Iran gaf u aan vervolging te vrezen vanwege de familie van uw ex-vrouw en de Iraanse autoriteiten omdat u een buitenechtelijke relatie had met haar alsook vervolging te vrezen vanwege de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het bahaïsme (CGVS II, p. 12-13, p. 16). U hebt echter de problemen met de familie van uw ex-vrouw noch uw bekering tot het bahaïsme aannemelijk weten maken.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw vrees omwille van uw buitenechtelijke relatie met H. E. zijnde de bestraffing door de Iraanse autoriteiten (CGVS II, p. 12) alsook dat de familie van H. u zal vermoorden vanwege hun geschonden eer (CGVS II, p. 13) niet aannemelijk hebt gemaakt.

Allereerst kunnen er de nodige vragen gesteld worden bij uw beweerde illegaal vertrek uit Iran en uw tijdelijke internationale bescherming in Turkije (CGVS II, p. 12 en CGVS III, p. 23).

U bent namelijk tegenstrijdig in uw verklaringen betreffende uw paspoort. Zo gaf u initieel aan dat u uw Iraanse paspoort had vernietigd en in zee had gegooid (Verklaring DVZ, d.d. 20/12/2019, vraag 28). Later verklaarde u hierover dat u voor uw vertrek uit Iran uw paspoort had ingeleverd om het te laten verlengen doch dat u het nooit hebt teruggekregen (CGVS II, p. 11). Vervolgens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aan dat u in Turkije valse documenten had gekregen en dat het deze documenten waren die u in zee had gegooid alsook dat de vraag naar uw Iraans paspoort u niet werd gesteld, enkel dat u werd gevraagd naar identiteitsdocumenten (CGVS II, p. 11). Uw verantwoording overtuigt niet. Gezien de specificiteit van uw antwoorden bij DVZ, meer bepaald dat u aangaf dat het wel degelijk uw Iraans paspoort was dat u had weggegooid alsook dat uw Shenاسnameh, het Iraans geboorteboekje dat ook identiteitsgegevens bevat, nog in Iran was (verklaring DVZ), valt niet in te zien dat de vraag u niet zou zijn gesteld, noch dat u zou gedacht hebben dat het over de valse identiteitsdocumenten zou gaan, noch dat u niet de bedenking zou gemaakt hebben om aan te geven dat ook uw Iraanse paspoort zich net als uw Shenاسnameh nog in Iran bevond indien dit werkelijk zo was. Op basis van voorgaande bevindingen en indachtig dat Iraniërs visumvrij naar Turkije kunnen reizen, rijst het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt teneinde de informatie die erin vervat zit verborgen te houden, te weten uw legale vertrek van Iran naar Turkije.

Voor wat betreft uw verblijf in Turkije blijkt dan weer uit de beslissing die de Duitse asielinstanties namen naar aanleiding van uw eerdere verzoek (antwoord Duitsland) aldaar dat u middels valse documenten tijdelijk verblijfsrecht had bekomen in Turkije alsook dat het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw ex-vrouw bij UNHCR in Turkije d.d. 30/10/2012 werd afgewezen. Bijgevolg kan er niet de minste waarde gehecht worden aan de kopieën van de Kimlics/Turkse identiteitsdocumenten d.d. 2015 op naam van uw ex-vrouw en uw kinderen dewelke u in het kader van uw verzoek voorlegt (CGVS III, p. 23) en die aangeven dat zij vanaf 18 november 2011 internationale bescherming genoten in Turkije. Bij de Duitse asielinstanties verklaarde u voorts ook dat u Iran verlaten had in september of oktober 2011 en dat u reeds in november 2015 naar Duitsland was gereisd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in België gaf u initieel echter aan in 2010 Iran reeds verlaten te hebben en dat u pas in 2016 naar Duitsland reisde (verklaring DVZ, d.d. 20/12/2019, vraag 37). Pas later, overigens nadat u op de hoogte was van het gegeven dat de beslissing inzake uw verzoek in Duitsland was opgevraagd, gaf u aan dat u in 2011 in Turkije was en in 2015 in Duitsland (CGVS III, p. 22). Ook hier valt moeilijk in te zien dat u initieel hebt aangegeven dat u reeds in 2010 Iran hebt verlaten terwijl dit pas einde 2011 was alsook dat u zich van jaar vergiste betreffende uw vertrek uit Turkije indien de reden hiertoe net was omdat u er in het vizier van familieleden van H. (CGVS II, p. 12). Immers in het licht van voorgaande, waarbij u omwille van uw voorgehouden problemen tot tweemaal toe, zowel in Iran als later in Turkije, alles moest achterlaten, kan verwacht worden dat de tijdstippen waarop dit gebeurde, in uw geheugen gegrift staan.

Het gegeven dat er ernstige bedenkingen rijzen met betrekking tot (de omstandigheden van) uw vertrek uit Iran en uw verblijf in Turkije terwijl deze volgens uw verklaringen rechtstreeks betrekking hebben op de gronden van uw voorgehouden vrees, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid maar ook deze van uw asielmotieven in het bijzonder.

Voorts dient te worden aangestipt dat u samen met uw ex-vrouw in Duitsland een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend d.d. 12 september 2016 dit omwille van jullie vrees n.a.v. jullie buitenechtelijke relatie (CGVS II, p. 16). U legt hieromtrent een kopie van een aanmeldingsformulier over neer. Uit de informatie van de Duitse instanties blijkt echter dat uw verzoek om internationale bescherming door de Duitse asielinstanties werd geweigerd (antwoord Duitsland) omdat er geen geloof gehecht werd aan uw beweerde buitenechtelijke huwelijk. Uw ex-vrouw werd daarentegen wel erkend (CGVS III, p. 20). Wanneer u werd gevraagd naar de redenen waarom uw verzoek werd geweigerd, ontwijkt u deze vraag en verklaart u dat u bent vertrokken vooraleer u het definitieve resultaat hebt verkregen en verder hebt u zich hier ook niet meer over geïnformeerd (CGVS II, p. 16, CGVS III, p. 21). U weet zelfs niet of er met betrekking tot uw verzoek in Duitsland een beroep werd ingesteld (CGVS II, p. 16). Dit is weinig ernstig van u, te meer daar blijkt dat er wel degelijk een beroep werd ingesteld naar aanleiding van de initiële weigeringsbeslissing en dat de weigeringsbeslissing in beroep werd bevestigd (antwoord Duitsland). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u bewust de Dublinregelgeving hebt omzeild. Niettegenstaande u dus beweert niet op de hoogte te zijn van de beslissing in beroep inzake uw verzoek in Duitsland, alsook dat u uw bijkomende motief, zijnde uw bekering tot het bahaisme niet kenbaar had gemaakt in Duitsland en u het bevel kreeg om het Belgische grondgebied te verlaten om u terug naar Duitsland te begeven voor de verdere behandeling van uw verzoek, hebt u nagelaten hieraan gevolg te geven. Dergelijke houding is niet in overeenstemming te brengen met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker

om internationale bescherming terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden.

Uit de beslissing van de Duitse asielinstanties blijkt bovendien ook dat uw voormalige echtgenote helemaal niet meer gehuwd was in Iran op het moment dat jullie uit het land vertrokken. Ze was in 2008 gedurende 2.5 jaar gehuwd en was op het moment van jullie vertrek eind 2011 niet meer gehuwd (antwoord Duitsland). Wanneer u met deze informatie werd geconfronteerd, gaf u slechts aan dat dat niet waar is en dat dat hetgeen is wat zij verklaard heeft (CGVS III, p. 22). Deze blote ontkenning is evenwel volstrekt onvoldoende. Zo kan er niet om het feit worden heengegaan dat uw ex-vrouw eveneens door de Duitse asielinstanties werd gehoord (CGVS III, p. 23) en dat zij wel erkend werd terwijl u geweigerd werd waarbij er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde buitenechtelijke relatie.

Bovendien kon u het gegeven dat u geen buitenechtelijke relatie had met haar, zelf niet weerleggen. Zo wist u bijvoorbeeld niet of H. dan nog steeds gehuwd is in Iran (CGVS II, p. 15) niettegenstaande u met haar vluchtte, eerst naar Turkije en vervolgens naar Duitsland terwijl haar ex-man wel zou hertrouwd zijn (CGVS II, p. 15). Voorts wist u evenmin te concretiseren wanneer ze met hem gehuwd was, noch hoelang ze gehuwd was voor jullie vertrek, u denkt zo'n jaar tot anderhalf jaar (CGVS II, p. 15). Indien uw vrees bij terugkeer naar Iran terug te brengen is naar een buitenrechtelijke relatie en u en uw ex-vrouw daartoe het land moesten ontvluchten, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u toch enigszins dergelijke voor de hand liggende informatie kan meedelen over het huwelijk van uw ex-vrouw in Iran, quod non. Vreemd is ook dat u hun huwelijk zelfs niet weet te staven.

Een ander element dat de geloofwaardigheid betreffende uw beweerde buitenechtelijke relatie onderuit haalt, ligt in de vaststelling dat jullie zelf in Turkije gehuwd zijn op 10 mei 2012 (CGVS II, p. 4). Uit beschikbare informatie komt naar voor dat de Turkse autoriteiten geen huwelijk kunnen voltrekken indien er geen toestemming is uit het land van herkomst hetgeen moet blijken uit aktes die dienen te worden voorgelegd die aantonen dat beide partijen ongehuwd zijn. Hieruit kan afgeleid worden dat het in principe onmogelijk was voor H. om met u in Turkije te huwen indien ze in werkelijkheid nog steeds gehuwd was in Iran. Zelf kan u hieromtrent geen overtuigende verklaring geven waarom jullie alsnog in de mogelijkheid waren te huwen. Zo gaf u slechts aan dat men zei dat ze in het verleden gehuwd was doch dat uw ex-vrouw dit ontkende (CGVS III, p. 23) en geconfronteerd met de bedenking dat jullie toch moesten aantonen niet getrouwd te zijn in het verleden, zegt u dat ze jullie documenten gaven en dat uw Shenاسnameh blanco was (CGVS III, p. 23) maar of H.'s Shenاسnameh, het Iraans geboorteboekje eveneens blanco was, wist u niet (CGVS III, p. 23-24). Ook dit is wederom weinig ernstig. Gegeven de procedurele voorwaarden die aan een huwelijk van buitenlanders in Turkije gesteld worden en het beweerde huwelijk van H. in Iran, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u in staat bent afdoende te duiden hoe jullie alsnog aan deze voorwaarden hebben kunnen voldoen dan wel hoe jullie deze konden omzeilen. U bent hiertoe niet in staat. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van het huwelijk van H. op het moment van jullie vertrek uit Iran en bijgevolg ook de beweerde buitenechtelijke relatie die u had met haar verder ondergraven.

Op basis van het geheel voorgaande bevindingen en vaststellingen dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u in Iran een buitenechtelijke relatie had met H. E. K., noch dat u omwille hiervan samen met haar Iran bent ontvlucht.

Voorgaande bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van uw beweerde buitenechtelijke relatie ondermijnen evenzeer de beweerde problemen die u kende en die u bij terugkeer vreest met de familieleden van H. E., dan wel met (de familie van) haar ex-man (CGVS II, p. 12). Immers daar niet kan worden aangenomen dat u een buitenechtelijke relatie met haar onderhield, valt ook de beweerde schande die dit voor haar familie veroorzaakte hiermee weg. Bovendien kan hierbij worden opgemerkt dat u en H. officieel gescheiden zijn en dat uw exvrouw woonachtig is in Duitsland in aanwezigheid van haar eigen familie (CGVS II, p. 4, p. 13) alsook dat de exman van H. hertrouwd is (CGVS II, p. 15). Bovendien blijkt dat de relatie tussen H. en haar broer en neef niet slecht is (CGVS II, p. 13), niettegenstaande het zogenaamde doodvonnis dat door haar stam en familie over jullie zou zijn uitgesproken (CGVS II, p. 12). Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat de oom een doodvonnis had uitgesproken, ze hun eigen rechtbanken organiseren en tot het uiterste gaan (CGVS II, p. 13) en dat de broer(s)/neef in Duitsland niets doen omdat er in Duitsland gevolgen zouden zijn (CGVS II, p. 13). Voorgaande overtuigt niet. Het valt nog steeds niet in te zien dat in de gegeven context u zou worden gevisieerd door de familieleden van uw ex-vrouw omwille van een ongeloofwaardige buitenechtelijke relatie waarbij H. zelf wel kan samenleven met haar eigen familieleden. Bovendien gaf u aan dat u na uw scheiding naar België kwam en sindsdien geen contact kende (CGVS III, p. 21) waarbij dient aangestipt dat u reeds in 2019 naar België kwam. Voor wat betreft de problemen die uw familie zou kennen, gaf u aan dat ze vele problemen kennen, dat zelfs uw broer en zus hierdoor dienden te verhuizen (CGVS II, p. 15) hetgeen in het licht van voorgaande niet meer dan blote en onaannemelijke beweringen zijn. Tekenend hierbij is dat u zelfs niet kan aangeven wanneer uw familieleden dan de laatste keer problemen zouden gekend hebben (CGVS II, p. 15). Indien uw ouders al jaren en ook actueel problemen zouden kennen omwille van uw toenmalige relatie met H. mag in alle ernst verwacht worden dat u minstens kan aangeven wanneer ze dan een laatste keer problemen kenden.

Bijgevolg overtuigt u evenmin in uw voorgehouden vrees hierdoor door de Iraanse autoriteiten te zullen worden vervolgd (CGVS II, p. 14). Dienaangaande beweerde u overigens meermaals dat er vele klachten waren ingediend (CGVS II, p. 5, CGVS II, p. 12). Wanneer u hier verder over werd bevraagd, bleek echter dat

deze beweerde klachten niet meer dan een vermoeden zijn (CGVS II, p. 14) waarbij u daarenboven geen zicht hebt op de eventuele stand van zaken en waarover u zich evenmin verder hebt geïnformeerd, dit om geen slapende honden wakker maken (CGVS II, p. 14). Dit is niet ernstig. Indien u vermoedt dat er één of meerdere klachten tegen u zouden lopen en dat daarbij uw familieleden onder druk gezet worden omdat men u niet kan vinden (CGVS II, p. 5, p. 12), mag in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd, minstens pogingen daartoe zou hebben ondernomen. Dat u geen enkele poging heeft ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de (juridische) evolutie van uw problemen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Voorgaande bevindingen zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid en deze van uw voorgehouden asielmotieven in het bijzonder fundamenteel op de helling.

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen en bevindingen kan er niet het minste geloof worden gehecht aan de beweerde buitenechtelijke relatie die u in Iran zou gehad hebben met H. E., noch aan de problemen die hieruit volgden.

De documenten die u desbetreffende voorlegt, kunnen voorgaande beoordeling niet in een ander daglicht stellen. Uw huwelijksakte uit Turkije bevestigt jullie huwelijk d.d. 10/05/2012 hetgeen niet wordt betwist. Evenmin wordt uw scheiding in Duitsland betwist hetgeen blijkt uit het document van de familierechtbank in Bottrop betreffende de voogdij van uw kinderen. De Turkse kimlics van uw ex-echtgenote en kinderen werden reeds besproken. Het document betreffende uw inschrijving als asielzoeker in Duitsland, bevestigt dat u er een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend hetgeen evenmin wordt betwist.

Daarnaast gaf u als asielmotief aan dat u bekeerd bent tot het bahaïsme en dat u omwille hiervan bij terugkeer naar Iran zal worden vervolgd door de autoriteiten aldaar (CGVS II, p. 12). U bent er echter niet in geslaagd uw bekering tot het bahaïsme aannemelijk te maken. Hoewel u enige, ingestudeerde kennis, hebt, kon u immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het bahaïsme. Er dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het bahaïsme geenszins overtuigend zijn. Immers gaf u aan dat u reeds in Iran, via uw achterneven, in contact kwam met het bahaïsme, meer nog dat u er enkele malen naar een bijeenkomst bent geweest (CGVS III, p. 5, p. 7). Wanneer u uit Iran vertrok en naar Turkije ging, was u niet gelovig, maar nieuwsgierig en zoekende (CGVS III, p. 6). U had in Turkije vrienden uit de Bahai-gemeenschap die u uitnodigden naar het Bahai-centrum. Vervolgens ging u naar Duitsland waar u ook deelnam aan bijeenkomsten maar nog steeds was u niet 100 procent overtuigd en vervolgens – wanneer u naar België kwam - zocht u opnieuw contact met de Bahai-gemeenschap, woonde u enige tijd bij hen in en raakte u overtuigd waarna u zich officieel bekeerde (CGVS III, p. 6-8). Deze geschetste context betreffende uw bekeringsproces klemmt echter ten zeerste met de verklaringen die u initieel bij de DVZ hebt afgelegd inzake uw religie. Immers blijkt dat u daar aangaf dat u bekeerd was tot het christendom, meer bepaald het branhamisme en - op dat moment eind 2019 – reeds sedert 7 jaar (verklaring DVZ d.d. 20/12/2019, vraag 9). Volgens die verklaringen bekeerde u zich aldus tot het branhamisme eind 2012/begin 2013, wanneer u volgens uw eerdere verklaringen al zo'n twee jaar in Turkije woonde. Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u dergelijke verklaringen afgelegd te hebben en stelde u dat u toen nog aan het onderzoeken was en contacten had met alle godsdiensten (CGVS I, p. 4 & CGVS III, p. 9). Het louter ontkennen van uw initiële verklaringen overtuigt evenwel niet. Zo dient immers vastgesteld dat er heel concreet werd neergeschreven dat u zich tot het christendom bekeerde, en dan nog meer bepaald tot het branhamisme, waarbij niet in te zien valt dat men dergelijke verklaringen zou hebben genoteerd indien u dit niet zo zou gezegd hebben te meer dat u ook verder in uw verklaringen bij DVZ nogmaals aangaf dat ook uw toenmalige echtgenote zou zijn bekeerd naar het Branhamisme (verklaring DVZ, vraag 15a). Uw verklaring bij de DVZ werden bovendien u voorgelezen in het Farsi en u tekende voor de oprechtheid van de vermelde inlichtingen (verklaring DVZ, p. 16). Ook wanneer u tijdens uw eerste onderhoud gepeild werd naar uw verklaringen bij de DVZ, gaf u niet aan dat uw religie verkeerdelijk werd genoteerd (CGVS I, p. 3). Aldus is het niet aannemelijk dat u dergelijke verklaringen niet zou hebben afgelegd bij de DVZ. Bijgevolg valt in het geheel niet in te zien dat u bij de eerste onderhoud op de DVZ in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zou aangeven dat u reeds zeven jaar eerder was bekeerd tot het christendom terwijl u in feite reeds jaren voordien stelselmatig

contacten had en zocht met de Bahaigemeenschappen in Iran, Turkije, Duitsland en België. Bovendien dient te worden aangehaald dat u tijdens uw tweede onderhoud bij de DVZ uw bekering tot het bahaïsme volstrekt onvermeld liet toen u gevaagd werd naar uw vrees bij terugkeer (Vragenlijst CGVS d.d. 10 september 2020) terwijl u anderzijds beweert reeds sinds 1 juli 2020 officieel bekeerd te zijn tot het bahaïsme zoals blijkt uit uw lidkaart en de bevestigingsbrief (CGVS II, p. 6). Het valt niet in te zien dat u reeds meer dan twee maanden een officieel lid zou zijn van het bahaïsme doch dit niet vermeldde wanneer u werd bevraagd over uw vrees bij terugkeer. Van een verzoeker om internationale bescherming die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten.

Voorgaande bevindingen zijn een eerste aanwijzing dat er aan de oprechtheid van uw beweerde bekering naar het bahaïsme kan getwijfeld kan worden.

Dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in de gemeenschap blijkt tevens uit uw beperkte kennis van- en geringe interesse in de leerstellingen van het Bahaigeloof. Immers blijkt uit beschikbare informatie dat Iraniërs die recent in België toekomen en zich willen registreren binnen de bahai-gemeenschap, op zijn minst of slechts boek 1m *Reflection on the Life of the Spirit* gelezen moeten hebben. Wanneer u gevraagd werd wat u gelezen hebt, haalt u aan een viertal boeken te hebben gelezen, de genaamde *Ruhi*-boeken 1, 2, 4 en 6 waarvan er overigens 14 zijn in plaats van 16 zoals u beweerde (CGVS III, p. 7). Daarenboven kan getwijfeld worden uw bewering hier vier boeken van gelezen te hebben. Gevraagd naar de inhoud van het eerste gaf u aan dat het gaat over de kennismaking met het bahaïsme. De tweede zou gaan over de opvoeding van kinderen, maar dat weet u al niet meer goed (CGVS III, p. 12). Nochtans gaat het derde boek over de ontwikkeling van kinderen, zo blijkt uit informatie. Niettegenstaande uw beweerde jarenlange interesse en zelfs daadwerkelijke bekering tot het bahaïsme kan slechts blijken dat u hoogstens het eerste boek – de kennismaking met het geloof – hebt gelezen hetgeen dus een voorwaarde is om een lidkaart te krijgen.

Ook verder bevraagd naar de belangrijkste boeken kon u enkel *Kalamat Maknune*, *Kitab-i-Igan* en *Resale* vermelden (CGVS III, p. 12). Waarover het belangrijke boek *Kitbai Igan* gaat, weet u evenwel niet (CGVS III, p. 12) terwijl dit boek, ook wel het 'Boek der Zekerheid' genoemd, wordt aanzien als een heilig boek en het belangrijkste theologisch werk van de profeet Baha'ullah, de stichter van het bahaïsme. Uit uw verklaringen blijkt aldus wederom dat u, niettegenstaande uw bewering reeds jaren toenadering te zoeken tot het bahai-geloof en uw officieel lidmaatschap sinds 1 juli 2020 inhoudelijk bijzonder weinig diepgaand met uw nieuwe geloof bent bezig geweest. Geconfronteerd met de bedenking dat u weinig boeken hebt gelezen en u toch vrij bent om u in te lezen, gaf u aan dat u niet veel tijd hebt en dat de boeken 'zwaar' geschreven zijn (CGVS III, p. 15) hetgeen maar weinig overtuigt. Immers valt niet in te zien dat u geen tijd en ruimte zou (kunnen) maken om u te verdiepen in uw geloof noch dat er enkel versies zouden bestaan die 'zwaar' geschreven zijn. Op de website van het bahai-geloof zijn met een eenvoudige opzoeking volstrekt leesbare teksten terug te vinden, ook over de belangrijkste boeken.

Dat uw interesse en geloofspraktijk oppervlakkig zijn, blijkt ook wanneer u werd bevraagd naar elementen uit de geloofspraktijk. Zo bestaan er volgens u geen verplichtingen voor bahai-volgelingen (CGVS III, p. 9). Bidden is volgens u niet verplicht (CGVS III, p. 10) en wanneer er gevast wordt weet u evenmin precies (CGVS III, p. 10). Op de officiële website van het Bahai-geloof blijkt echter dat gebeden een prominente plaats innemen, meer nog er blijken zelfs drie verplichte gebeden te bestaan. Ook het vasten blijkt een belangrijk en verplicht onderdeel te zijn van de geloofspraktijk, dewelke dient te worden uitgevoerd gedurende 19 dagen in de maand Ala, zijnde van 2 tot 20 maart en onmiddellijk voorafgaand aan het bahai-nieuwjaar. Ook gevraagd welke verboden de Bahaigelovigen van hun religie krijgen opgelegd, komt u in uw antwoorden niet verder dan aan te geven dat alcohol en overspel verboden zijn. Echter blijkt dat het heiligste boek, ook wel de *Kitab-i-aqdas*, tal van verboden en verplichtingen oplegt, waaronder bijvoorbeeld homoseksualiteit waar u zelf klaarblijkelijk nog niet van gehoord had (CGVS III, p. 10) terwijl u daarentegen wel meedeelde dat men zich in de bahai-religie snel moet verloven en dat dit een belangrijk punt is voor u (CGVS III, p. 13), terwijl uit de *Kitab-i-aqdas* blijkt het huwelijk weliswaar wordt aangeraden maar net niet verplicht is. En hoewel u zelf aangaf dat informatie over de verloving en het huwelijk voor u een belangrijk thema zijn, kan nog worden toegevoegd dat u er zelf frappant genoeg zelf geen verdere opzoeken naar hebt gedaan (CGVS III, p. 14). Op basis van voorgaande weet u geenszins te overtuigen dat u een devoot leven leidt overeenkomstig de voorschriften van het bahaïsme.

Ook uw kennis is voorts oppervlakkig te noemen. Zo weet u niet wat de werkelijke, aardse namen zijn van de profeten Baha-ullah (= Mirzá Husayn-'Alí) en Abdul Baha (= Abbás Effendi) (CGVS III, p. 11), noch kent u hun geboortedagen dewelke nochtans als heilige dagen gevierd worden (CGVS III, p. 16). Voorts weet u niet waarom er enkel mannen in de overkoepelende raad van negen in Haifa zetelen (CGVS III, p. 11) en weet u evenmin wat 'de tafel van de Ware Zoeker' precies inhoudt (CGVS III, p. 13) terwijl dit een van de bekendste en meest geliefde passages uit het belangrijkste theologisch werk – de *Kitab-i-Igan* – zou zijn. Voorts werd u gevraagd naar andere belangrijke of heilige dagen en kon u enkel *Ayamaha* (of *Ayyám-i-Há*) en de laatste dag van de vasten opnoemen (CGVS III, p. 15) terwijl u bijvoorbeeld het klaarblijkelijk heiligste bahai-feest, zijnde het feest van Ridvan, een twaalfdaags feest ter herdenking van Baha'ullahs aankondiging van zijn misse, onvermeld liet. In het licht van uw voorgehouden – maar weinig geloofwaardige – jarenlange interesse

in en bekering naar het bahaïsme mag het hoe dan ook verbazen dat u enkele van de belangrijkste boeken, de Kitab i Aqdas en de Kitab i Iqan, nog niet gelezen hebt doch dat u verder ook onwetend blijkt over belangrijke feestdagen en concepten is weinig ernstig. Voorgaande ondergraft verder oprechtheid van uw beweerde bekering naar het bahaïsme.

Voorts kan worden opgeworpen dat u niet wordt betwist dat u in België naar enkele bijeenkomsten bent geweest en gaat, zowel fysiek als online, en dat u liefdadigheidswerk aan het Klein Kasteeltje uitvoerde (CGVS II, p. 6-8) doch deze activiteiten tonen de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde gebrekkige kennis en interesse die u toonde voor het achterliggende gedachtegoed van de religie, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

De door u voorgelegde documenten ter staving van bekering, zijnde uw lidkaart, betalingsbewijzen van financiële steun, de foto's, de USB en de prints van zoom (CGVS II, p. 6-8) kunnen hoogstens aantonen dat u formeel gezien tot de gemeenschap behoort en enkele bijeenkomsten bezocht. Het feit dat u een lidkaart en attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat u sinds 1 juli 2020 bent aangesloten bij de bahai-gemeenschap in België, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uit de documenten op zich kan niet blijken dat deze aansluiting en bezoeken zijn ingegeven door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als bahai zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Voor wat betreft het interview dat u op 22 januari 2022 op het Zweedse Aryen-Tv zou hebben gegeven naar aanleiding van de arrestatie van Sina Shahri (CGVS II, p. 9), dient eveneens besloten te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u hierdoor in het vizier staat van de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst kan de bedenking gemaakt worden waarom u de aangewezen persoon zou zijn geweest om over Sina Shahri's arrestatie te communiceren met Aryen Tv. U haalt namelijk aan Sina zelf eens gezien te hebben tijdens enkele online-bijeenkomsten (CGVS II, p. 9) maar nooit rechtstreeks contact te hebben gehad met hem en na zijn arrestatie al zeker niet (CGVS III, p. 16-17). U zou enkel, hoewel niet gestaafd, sedert een vier- à vijftal jaren online sporadisch contact hebben met diens tante in Tabriz. Uw kennis over deze persoon is echter heel oppervlakkige (CGVS II, p. 9, CGVS III, p. 17). Zo hebt u er geen idee van hoe het hem op heden na zijn arrestatie vergaat, zelfs niet of hij naar aanleiding van de arrestatie ondertussen al dan niet veroordeeld werd (CGVS III, p. 20). Ook uw informatie over zijn arrestatie zelf, waarover u aldus zou zijn geïnterviewd, is bedenkelijk. Uit mediaberichtgeving, bovendien daterend van de dag van de arrestatie zelf al, komt naar voor dat de man op maandag 17/01/2022 werd gearresteerd in plaats van op een dinsdag, en aldus vijf dagen voor uw interview op 22 januari 2023, zoals u beweerde (CGVS II, p. 11). Voorts blijkt bij een eenvoudig internetopzoeking op zijn naam dat Shahri Sina na zijn vrijlating op borg veroordeeld werd tot acht maanden cel en dat hij zich op 27 september 2023 heeft aangemeld aan de gevangenis van Tabriz om zijn straf uit te zitten, terwijl u daar dus geen enkel zicht op hebt (CGVS III, p. 20). Tot slot kan nog worden vermeld dat foto's van zijn interieur na de zoeking door de Iraanse autoriteiten en waarvan u er gelijkaardige neerlegde, eveneens terug te vinden zijn op de website van IranWire. Gezien uw gebrekkige inhoudelijke kennis van het bahaïsme, uw recente voorgehouden bekering in België, uw zeer oppervlakkige connectie met Sina Sahri en uw gebrekkige informatie over zijn arrestatie zelfs niet correct is, valt in het geheel niet in te zien waarom u de aangewezen man was om zijn arrestatie via een interview op Aryen Tv wereldkundig te maken. U weet evenmin voorgaande bevindingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo werd bij u nagegaan waarom u toch aangewezen was om het interview te geven. U gaf aan dat u werd gevraagd omdat u veel aanwezig was, in contact stond/staat met leden van het comité en u veel promoot op Instagram (CGVS II, p. 10) alsook omdat het nieuws zo snel mogelijk verspreid moest worden (CGVS III, p. 17). Voor wat betreft de noodzaak aan snelheid, kan verwezen worden naar het feit dat u pas uw interview zou hebben gegeven op 22 januari terwijl de arrestatie dateerde van 17 januari en er reeds op 17 januari en 18 januari werd bericht over zijn arrestatie. Aldus gaat dit argument niet op. Voor wat betreft de bewering dat u veel aanwezig bent en contact hebt met de leden, dient te worden verwezen naar het feit dat u slechts in België bent bekeerd, dat Sina een Bahai uit Iran is die u slechts oppervlakkig kent en dat uw informatie over het bahaïsme beperkt is en uw informatie over zijn arrestatie incorrect is (supra). Bijgevolg kan ook dit argument geenszins overtuigen. In het licht hiervan valt niet in te zien dat overige bahai in u de aangewezen persoon zagen om dergelijke interview te geven. Hierbij kan worden aangestipt dat u zelf ook toegaf dat er mensen zijn die minder risico's liepen, bijvoorbeeld voor familieleden in Iran, en dus beter geplaatst waren om dergelijk interview te geven, zoals bijvoorbeeld woordvoerders (CGVS III, p. 19). Inzake uw bewering dat u veel promoot op Instagram kan worden opgemerkt dat het eerste bericht op Facebook pas dateert van 18 februari 2021, op Instagram vanaf mei 2020. Voorts valt hierbij op dat u op Instagram 1.360 posts plaatste doch dat het overgrote deel hiervan algemene berichten over het bahaïsme zijn. Slechts sporadisch is er een foto terug te vinden waarop u zelf herkenbaar bent. Uw aantal volgers op Instagram is beperkt tot 2.211 en de reacties die u krijgt op uw posts zijn vele malen minder, over het algemeen genomen tussen de 50 à 100 reacties, daadwerkelijke commentaren zijn er weinig tot niet. Op Facebook hebt u slechts 560 'vrienden'. Uit deze vaststellingen kan hoegenaamd niet afgeleid worden dat u online een invloedrijk verkondiger van het bahaïsme bent of zo zou gepercipieerd worden. Aldus kan ook dit argument niet overtuigen. Uit het geheel aan bovenstaande bevindingen komt wederom naar boven dat u uit eerder opportunistische redenen

dergelijke interview hebt afgelegd voor Aryen Tv teneinde uw bekering tot het bahaïsme enige zichtbaarheid te geven in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Dat u voorts aangaf dat uw familieleden onder druk werden gezet omwille van het videofragment (CGVS II, p. 9) is niet meer dan een blote bewering waarbij u er verder niet in slaagt deze enigszins aan te tonen of aannemelijk te maken. Vooreerst legt u er geen enkel (begin van) bewijs zoals bijvoorbeeld een oproepingsbrief over neer (CGVS III, p. 18). Voorts wist u niet concreet wanneer uw vader werd opgepakt, en gaf u aan ongeveer een week à tien dagen na het interview (CGVS III, p. 18). Daarenboven hebt u geen idee bij welke dienst uw vader zich precies heeft aangemeld of moest aanmelden niettegenstaande hij wel effectief zou zijn geweest (CGVS III, p. 18) en hebt u er verder ook niet naar gevraagd (CGVS III, p. 18). Dit valt niet in te zien. In alle redelijkheid kan van u verwacht worden dat u concreet weet waar, wanneer en bij wie uw vader werd opgeroepen indien dit het gevolg was van uw interview. Op basis van voorgaande lacunaire informatie over hetgeen uw vader precies is overkomen nadat u het interview gaf, kan besloten worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw familieleden daadwerkelijk onder druk werden gezet ten gevolge het interview en aldus dat de Iraanse autoriteiten u omwille hiervan in het vizier hebben. U weet bovendien niet of het interview überhaupt online is terug te vinden (CGVS II, p. 11), hoewel u zou gevraagd hebben om het te verwijderen (CGVS III, p. 18). En verder hebt u zoals reeds aangehaald geen informatie over de stand van zaken betreffende de situatie van Shahri Sina waardoor u er evenmin verder informatie daarover wereldkundig kan hebben gemaakt.

Voor wat betreft uw sociale media-accounts kan, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het bahaïsme, verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten of dit Instagramaccount reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen. U toont op geen enkele wijze aan dat u omwille van uw bekering naar het bahaïsme bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Gelet op wat voorafgaat bent er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De informatie waarop het CGVS zich baseerde bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming werd aan het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hebt neergelegd, vermogen niet om voorgaande beoordeling te wijzigen. Uw Shenاسنامه staat uw identiteit en nationaliteit dewelke verder niet worden betwist. De documenten betreffende uw werk en woonst in België bevestigen dat u in België hebt gewerkt. Dit wordt evenmin betwist maar heeft verder geen invloed op de beoordeling van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 25 april 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het

verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesamenvatting zal neerleggen of van de synthesesamenvatting. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 27 mei 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoeksters bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout en de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet alsook van *“het procedure K.B. voor het Commissariaat”*.

Vooreerst bekritiseert verzoeker op omstandige wijze verweerders bevinding dat er geen bijzondere procedurele noden in diens hoofde blijken.

Vervolgens tracht hij op omvattende wijze de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Tot slot stipt verzoeker de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf bij aanvang van de procedure weliswaar aan dat u psychische problemen had dewelke een invloed zouden kunnen hebben op uw interview evenwel zonder verder te specificeren met welke psychische problemen u te kampen had (vragenlijst bijzondere procedurele noden d.d. 20/12/2019). U legt doorheen de procedure voorts verschillende medische documenten voor. Een attest d.d. 10/01/2019 hetwelk aangeeft dat u in de periode 10/01/2019 tot 21/01/2019 in Duitsland werd opgenomen in een ziekenhuis voor de behandeling van uw afhankelijkheid aan opiaten alsook enkele voorschriften voor medicatie d.d. 2019 inzake

methadon, antidepressiva en antipsychotica; een attest d.d. 09/09/2020 hetwelk aangeeft dat u een psychologische behandeling volgt doch zonder dat verder verduidelijkt wordt waarvoor u precies behandeld wordt noch wat de behandeling inhoudt; een medicatievoorschrift d.d. 5/10/2020 dat betrekking heeft op een middel tegen haaruitval; een attest d.d. 16/02/2021 van 'Project Lama' hetwelk spreekt op een verhoging van uw dosis methadon; een attest d.d. 14/04/2022 inzake verlet dat werd opgesteld nadat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud plotsklaps onwel werd en werd overgebracht naar het ziekenhuis doch in het attest wordt verder niet specifiek waarom u onwel werd noch welke behandeling u kreeg. Voorts maakte uw advocaat een email over d.d. 21/06/2022 nadat u niet kwam opdagen voor uw tweede persoonlijk onderhoud d.d. 13/06/2022 en waarin hij aangeeft dat u medische problemen kent doch verder wordt opnieuw niet gespecificeerd welke medische problemen u toen kende en hoewel door uw raadsman werd gevraagd om u eerst enkele maanden respijt te geven vooraleer u opnieuw op te roepen en dit vanwege uw 'actuele toestand' werd uw afwezigheid uiteindelijk zelfs niet gestaafd door enig medisch attest opgesteld door een arts noch werd uw 'actuele toestand' verder gespecificeerd. Een attest d.d. 12/08/2022 van Lama Project vermeldt dat u sinds 23/04/2021 in behandeling bent a rato van één keer per maand en geeft verder een overzicht van uw medicatie doch wederom wordt niet gespecificeerd waarvoor u in behandeling bent, waarbij dient opgemerkt dat het Lama-project druggebruikers begeleid. Het medisch attest van werkonbekwaamheid/verlet aangaande uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud georganiseerd d.d. 20/03/2023 geeft evenmin aan waaraan u te lijden had. De email die uw advocaat op 22/06/2023 stuurde naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud dat werd voorzien d.d. 23 juni 2023 vermeldt dat u werd opgenomen in het ziekenhuis, doch zonder dat er binnen de voorziene termijn hiervoor een attest van verlet of verantwoording werd overgemaakt. Naar aanleiding hiervan werd er een beslissing tot beëindiging van uw verzoek genomen d.d. 11/07/2023. Hierop volgend werd alsnog een medisch attest van werkonbekwaamheid voor de periode 22/06/2023-30/06/2023 wegens medische redenen doorgestuurd doch zonder dat hierin werd gespecificeerd of u daadwerkelijk was opgenomen in het ziekenhuis, noch wat de reden was of welke behandeling u kreeg. De procedure aangaande uw verzoek om internationale werd alsnog heropend op 01/08/2023. Voorts legt u nog document inzake een aanvraag d.d. 16/08/2023 voor medische beeldvorming voor waarin verder niet wordt vermeld waarom deze beeldvorming diende te worden uitgevoerd noch wat het eventuele resultaat was. Een factuur voor medisch vervoer d.d. 24/09/2023 geeft aan dat er een ambulance werd opgeroepen doch dat er geen vervoer was doch waarom de ambulance werd opgeroepen of waarom het transport niet nodig was, is verder niet gespecificeerd. Voorts legt u een attest d.d. 26/11/2023 neer inzake een opname in de spoedgevallendienst met bijhorend een document betreffende de medische beeldvorming, het voorschrift voor medicatie en het attest van (+ de verlening van) werkonbekwaamheid hetwelk aangeeft dat u op eigen initiatief zich hebt aangemeld, dat u een hersenschudding en klein trauma had en dat u na behandeling de spoedgevallendienst opnieuw mocht verlaten. Tot slot legt u een tweede attest van Lama Project (begeleiding druggebruikers) d.d. 28/11/2023 voor hetwelk aangeeft dat er een vraag naar psychologische opvolging was.

Op basis van deze door u voorgelegde stukken kan enkel afgeleid worden dat u in 2019 in behandeling was voor afhankelijkheid van opiaten waarbij u methadon, anti-depressiva en anti-psychotica kreeg voorgeschreven, dat u naar aanleiding van uw afwezigheden op voorziene persoonlijke onderhouden een attest van afwezigheid zonder verdere specificatie voorlegde en dat u psychologisch begeleid werd door Lama Project, hetgeen een centrum is dat druggebruikers bijstaat. Op basis van deze documenten kan hoogstens vermoed worden dat u te kampen hebt met middelenafhankelijkheid. Hieruit kan niet afgeleid worden welke psychische problemen u – eventueel ten gevolge druggebruik – precies kent, laat staan dat duidelijk is op welke manier u hierdoor gehinderd zou zijn in het afleggen van verklaringen of deelname aan de asielprocedure. Bovendien schept u hier zelf allerminst klaarheid over. Hierover bevraagd, verwijst u telkens louter naar de medische stukken die u voorlegt (CGVS II, p. 3; CGVS III, p. 3), doch zoals hierboven werd uiteengezet, kan uit deze documenten geenszins geconcludeerd worden welke mentale problemen u precies hebt noch welke invloed ze hebben op uw capaciteiten om adequate verklaringen af te leggen.

Hoe dan ook werd er aan het begin van uw persoonlijke onderhouden nagegaan hoe u zich voelde en of u zich in staat voelde om uw persoonlijk onderhoud te voeren, hetgeen u telkens bevestigde (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 14/04/2022, CGVS I, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 23/08/2022, CGVS II, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13/12/2023, CGVS III, p. 2). Op het einde van het onderhoud konden nog bijkomende opmerkingen gemaakt worden of problemen opgeworpen worden (CGVS II, p. 17, CGVS III, p. 25). Dit is niet gebeurd. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat uw persoonlijk onderhoud op gebrekkige wijze zou zijn verlopen. Aldus is geenszins aangetoond dat uw psychische toestand een impact gehad heeft op uw verklaringen. Evenmin kan er uit het verloop van het persoonlijk onderhoud opgemaakt worden dat u door u niet in staat was om uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker repliceert dat uit de verschillende medische elementen die hij heeft neergelegd blijkt dat hij naar een psychiatrisch ziekenhuis in Duitsland moest, hij verschillende zowel psychologische als psychiatrische opvolgingen in België heeft doorstaan en hij verschillende keren naar het ziekenhuis moest gaan. Hij

benadrukt dat uit deze elementen begrepen kan worden dat hij erg fragiel is. Verzoeker beklemtoont dat verschillende documenten ook de medicatie vermelden die hij moet nemen. Hij betoogt dat rekening houdend met deze elementen hij de redenering van verweerder niet kan begrijpen. Verzoeker vervolgt dat er moet worden vastgesteld dat zijn eerste persoonlijk onderhoud gestopt werd na dertig minuten omwille van een paniekaanval. Hij stelt dat een ambulance werd opgeroepen op het CGVS en hij naar de spoedgevallen moest gaan. Verzoeker meent dat met dergelijke elementen verweerder kon vaststellen dat hij bijzonder fragiel is in het kader van zijn beschermingsverzoek. Hij benadrukt dat het gegeven dat hij geen naam kan geven aan de pathologie niets verandert aan het feit dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker meent immers dat verweerder kan vaststellen dat hij verschillende medische problemen heeft en hij regelmatig naar het ziekenhuis moet gaan, hij in een psychiatrische ziekenhuis in Duitsland werd opgenomen en hij een angstaanval had toen hij gehoord werd op het CGVS. Verzoeker meent dat in dergelijke omstandigheden de redenering van verweerder niet correct is ten aanzien van zijn situatie. Hij meent dat dit feit ernstiger is omdat zijn persoonlijke onderhouden verschillende keren moesten worden verplaatst omwille van zijn slechte medische situatie. Verzoeker betoogt dat zijn medische situatie leidt tot het feit dat hij aan hoofdpijn leed tijdens zijn persoonlijk onderhoud en verweerder dit ook moet vaststellen. Hij stelt dat in dergelijke omstandigheden hij kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele procedurele noden kunnen blijken en deze elementen ook in aanmerking moeten worden genomen in de lezing van zijn verklaringen.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan verweerders pertinente overwegingen. Immers brengt hij met de loutere benadrukking van zijn medische toestand en neergelegde documenten daaromtrent geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande correcte motieven waarbij omstandig rekening werd gehouden met verzoekers medische toestand, de opgeworpen gezondheidsproblemen en de neergelegde stukken. Hoewel niet ontkend wordt dat verzoeker een medische problematiek kent, stelt de Raad vast dat in casu geen actuele stukken voorliggen ter staving van een psychologische stoornis of mentale/psychische problemen waarmee op afdoende wijze een invloed ervan op verzoekers verklaringen tijdens de aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud, tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud op 23 augustus 2022 en 13 december 2023 wordt aangetoond. Er kan niet vastgesteld worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn beschermingsprocedure en hij niet in staat zou zijn geweest om zijn relaas op een consistente wijze uiteen te zetten en coherente, eenduidige en doorleefde verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker betoogt hoofdpijn gehad te hebben tijdens het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er vooreerst op dat hij hierover geenszins eerder enig gewag maakte, hij tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud op het CGVS precies en uitgebreid kon antwoorden op de vragen en zonder bijkomende opmerkingen op het einde van zijn onderhoud inzake de tolk of zijn mentale toestand (tweede persoonlijk onderhoud van 13 december 2023, p. 25; derde persoonlijk onderhoud van 23 augustus 2022, p. 16). Uit niets in de weergave van het tweede en derde persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten.

Er dient zodoende vastgesteld te worden dat in casu uit de voorliggende elementen en stukken geenszins afdoende kan worden vastgesteld dat de psychologische en medische staat van verzoeker wel degelijk een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen, te meer uit het verloop van het tweede en derde persoonlijk onderhoud niet kan vastgesteld worden dat er zich problemen voordeden en hij concreet en omstandig kon antwoorden op de vragen en zijn vluchtrelaas uitgebreid heeft kunnen uiteenzetten.

De Raad stelt ten slotte vast dat noch uit de gehoren, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke achtergrond alsook met de aangehaalde medische problemen. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Farsi en zijn advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met diens profiel evenals met de situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Iran enerzijds vervolging door zijn ex-schoonfamilie wegens de buitenechtelijke relatie met zijn ex-vrouw en anderzijds vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn religieuze bekering.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.5.2. Wat betreft de stukken in het administratief dossier betoogt verzoeker in de eerste plaats dat verweerder verwijst naar verschillende stukken en ook naar het Duitse dossier dat niet werd vertaald. Hij meent dat het daarom onmogelijk was voor hem om observaties te maken bij deze notities. Hij stelt dat dit feit ernstiger is gezien de procedure voor de Raad schriftelijk is en dat het verzoekschrift alle informatie en argumentatie moet bevatten. Hij meent dat in dergelijke omstandigheden het totaal onmogelijk is voor hem om zijn observaties te maken in het kader van het huidige beroep. Verzoeker benadrukt dat dit feit ernstiger is omdat de wet alleen maar het Frans of het Nederlands voorziet als taal voor een procedure om internationale bescherming. Hij stelt dat de wet niet voorziet dat het Duits de taalprocedure van een beschermingsverzoek mag zijn. Verzoeker meent dat in dergelijke omstandigheden verweerder een vertaling van dit document naar het Nederlands moet voorzien en het zonder deze vertaling onmogelijk is om dit document na te kijken en om een repliek op de bestreden beslissing aan te brengen in het kader van zijn verzoekschrift. Verzoeker herhaalt dat dit feit ernstiger is omdat de procedure schriftelijk is voor de Raad en het verzoekschrift compleet moet zijn. Hij besluit dat het bijgevolg onmogelijk is om een volledig antwoord te geven.

Hoewel verzoeker terecht opwerpt dat er geen vertaling van de Duitstalige stukken in het administratief dossier werden opgenomen, toont hij met zijn betoog evenwel niet aan dat een vertaling van deze Duitstalige stukken/verklaringen naar het Nederlands verplicht is. Dit geldt temeer gezien, zelfs wanneer van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij het Duits beheerst, verondersteld kan worden dat de advocaat van verzoeker, die een hogere opleiding heeft genoten, minstens in staat is gebruik te maken van een vertaaltoepassing om kennis te nemen van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens de Duitse procedure. Verder wijst de Raad op het vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke EU-Lidstaat worden gerespecteerd, zodat kan worden aangenomen dat de Duitse documenten een getrouwe weerslag bieden van verzoekers verklaringen. Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij in beroep is gegaan tegen de negatieve beslissing in Duitsland (p. 9) waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij kennis genomen heeft van die weigeringsmotieven.

Daarnaast stelt het huidige beroep verzoeker in staat middelen te formuleren tegen de motieven die betrekking hebben op de Duitstalige beschermingsprocedure daar in de bestreden beslissing op afdoende wijze wordt weergegeven wat verzoeker aldaar precies zou verklaard hebben.

De rechten van verdediging zijn aldus niet geschonden en er wordt met dit betoog geen afbreuk gedaan aan verweerders pertinente en correcte vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier zoals hieronder zal blijken.

3.3.5.3. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een vrees voor vervolging te koesteren voor de Iraanse autoriteiten en de familie van H. omwille van een buitenechtelijke relatie met H. E..

Hierbij motiveert de commissaris-generaal terdege dat er reeds de nodige vragen gesteld kunnen worden bij verzoekers beweerde illegale verrek uit Iran en zijn tijdelijke bescherming in Turkije.

Zo wordt erop gewezen dat verzoeker tegenstrijdig is in zijn verklaringen betreffende zijn paspoort:

“Zo gaf u initieel aan dat u uw Iraanse paspoort had vernietigd en in zee had gegooid (Verklaring DVZ, d.d. 20/12/2019, vraag 28). Later verklaarde u hierover dat u voor uw vertrek uit Iran uw paspoort had ingeleverd om het te laten verlengen doch dat u het nooit hebt teruggekregen (CGVS II, p. 11). Vervolgens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aan dat u in Turkije valse documenten had gekregen en dat het deze documenten waren die u in zee had gegooid alsook dat de vraag naar uw Iraans paspoort u niet werd gesteld, enkel dat u werd gevraagd naar identiteitsdocumenten (CGVS II, p. 11). Uw verantwoording overtuigt niet. Gezien de specificiteit van uw antwoorden bij DVZ, meer bepaald dat u aangaf dat het wel degelijk uw Iraans paspoort was dat u had weggegooid alsook dat uw Shenasnameh, het Iraans geboortboekje dat ook identiteitsgegevens bevat, nog in Iran was (verklaring DVZ), valt niet in te zien dat de vraag u niet zou zijn gesteld, noch dat u zou gedacht hebben dat het over de valse identiteitsdocumenten zou gaan, noch dat u niet de bedenking zou gemaakt hebben om aan te geven dat ook uw Iraanse paspoort zich net als uw Shenasnameh nog in Iran bevond indien dit werkelijk zo was. Op basis van voorgaande bevindingen en indachtig dat Iraniërs visumvrij naar Turkije kunnen reizen, rijst het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt teneinde de informatie die erin vervat zit verborgen te houden, te weten uw legale vertrek van Iran naar Turkije.”

Verzoeker repliceert dat er een probleem met de tolk was tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Hij stelt dat hij beperkte kennis heeft van het Duits maar hij kon begrijpen dat er een probleem was met de vertolking van zijn verklaringen. Hij betoogt dat ook de ambtenaar bij de DVZ het interview heeft stopgezet omwille van deze problemen. Verzoeker benadrukt dat hij moet herhalen dat hij valse documenten heeft gebruikt om zijn reis te regelen. Hij stelt dat tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft uitgelegd dat hij veel documenten in de zee moest gooien en niet alleen zijn persoonlijke documenten. Verzoeker beklemtoont dat hij bij de DVZ ook heeft gepraat over het feit dat hij andere documenten in de zee moest gooien. Verzoeker besluit dat rekening houdend met zijn verklaringen het duidelijk is dat hij sprak over het weggooien van documenten na het verlaten van Turkije.

Verzoeker brengt met de volharding in één versie van zijn verklaringen en bekritisering van zijn interview bij de DVZ geenszins elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande correcte bevindingen en die zijn tegenstrijdige verklaringen kunnen verschonen.

De Raad stipt hierbij aan dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat het interview bij de DVZ in het Farsi verliep en dit geenszins vroeger werd beëindigd omwille van beweerdde problemen met de tolk (Vragenlijst van 10 september 2020; Verklaring DVZ van 20 december 2019). Bijgevolg is verzoekers betoog niet dienstig.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets af doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees.

Hoewel verzoeker op het CGVS gewag maakte van problemen met de tolk bij de DVZ omdat hij heel wat meermaals diende te herhalen, bracht hij evenwel geenszins enige correcties aan bij deze verklaringen.

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Farsi, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

In samenhang met het voorgaande wordt er in de bestreden beslissing inzake verzoekers verblijf in Turkije met reden gemotiveerd:

“Voor wat betreft uw verblijf in Turkije blijkt dan weer uit de beslissing die de Duitse asielinstanties namen naar aanleiding van uw eerdere verzoek (antwoord Duitsland) aldaar dat u middels valse documenten tijdelijk verblijfsrecht had bekomen in Turkije alsook dat het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw ex-vrouw bij UNHCR in Turkije d.d. 30/10/2012 werd afgewezen. Bijgevolg kan er niet de minste waarde gehecht worden aan de kopieën van de Kimlics/Turkse identiteitsdocumenten d.d. 2015 op naam van uw ex-vrouw en uw kinderen dewelke u in het kader van uw verzoek voorlegt (CGVS III, p. 23) en die aangeven dat zij vanaf 18 november 2011 internationale bescherming genoten in Turkije. Bij de Duitse asielinstanties verklaarde u voorts ook dat u Iran verlaten had in september of oktober 2011 en dat u reeds in november 2015 naar Duitsland was gereisd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in België gaf u initieel echter aan in 2010 Iran reeds verlaten te hebben en dat u pas in 2016 naar Duitsland reisde (verklaring DVZ, d.d. 20/12/2019, vraag 37). Pas later, overigens nadat u op de hoogte was van het gegeven dat de beslissing inzake uw verzoek in Duitsland was opgevraagd, gaf u aan dat u in 2011 in Turkije was en in 2015 in Duitsland (CGVS III, p. 22). Ook hier valt moeilijk in te zien dat u initieel hebt aangegeven dat u reeds in 2010 Iran hebt verlaten terwijl dit pas einde 2011 was alsook dat u zich van jaar vergiste betreffende uw vertrek uit Turkije indien de reden hiertoe net was omdat u er in het vizier van familieleden van H. (CGVS II, p. 12). Immers in het licht van voorgaande, waarbij u omwille van uw voorgehouden problemen tot tweemaal toe, zowel in Iran als later in Turkije, alles moest achterlaten, kan verwacht worden dat de tijdstippen waarop dit gebeurde, in uw geheugen gegrift staan.

Het gegeven dat er ernstige bedenkingen rijzen met betrekking tot (de omstandigheden van) uw vertrek uit Iran en uw verblijf in Turkije terwijl deze volgens uw verklaringen rechtstreeks betrekking hebben op de gronden van uw voorgehouden vrees, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid maar ook deze van uw asielmotieven in het bijzonder.”

Verzoeker repliceert dat er moet worden vastgesteld dat verweerder geen vertaling van het Duitse dossier gecommuniceerd heeft en het bijgevolg onmogelijk is om de documenten na te kijken. Voorts stelt hij dat hij de correctie tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf maakte inzake de tijdstippen. Verzoeker beklemtoont dat er meer moet worden herinnerd dat hij verschillende medische en psychologische moeilijkheden heeft die ook een invloed hebben op zijn staat. Verzoeker stelt dat in dergelijke omstandigheden een vergissing van een jaar mogelijk is en dit feit ernstiger is gezien hij zijn land sinds meer dan tien jaar verlaten heeft.

Door wederom het gebrek aan vertaling van de Duitstalige documenten op te werpen, kan verzoeker geenszins voorgaande motieven ontkrachten die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, dit gelet op de vaststellingen onder 3.3.5.2. (supra) en gelet op het gegeven dat hij geenszins enig concreet verweer voert tegen voorgaande overwegingen aangaande het gebruik van valse documenten en de afwijzing van het verzoek van zijn ex-vrouw.

Daarnaast volhardt verzoeker louter in één versie van zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande correcte bevindingen en biedt de verwijzing naar zijn medische en psychologische moeilijkheden en het feit dat hij reeds tien jaar geleden Iran verlaten heeft, geenszins een verschoning voor zijn tegenstrijdige verklaringen.

De Raad stelt immers vast dat - gelet op de vaststellingen onder 3.3.4. - niet blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Daarenboven benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ongeacht het tijdsverloop, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de tijdstippen van vertrek.

Waar verzoeker betoogt dat hij zichzelf reeds corrigeerde tijdens zijn persoonlijk onderhoud inzake de tijdstippen van vertrek uit Iran en naar Duitsland, stipt de Raad aan dat verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud geenszins spontaan gewag maakte van zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent en zichzelf pas corrigeerde nadat verweerder te kennen gaf de beslissing uit Duitsland te hebben opgevraagd (derde persoonlijk onderhoud van 13 december 2023, p. 22).

Verder motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze:

"Voorts dient te worden aangestipt dat u samen met uw ex-vrouw in Duitsland een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend d.d. 12 september 2016 dit omwille van jullie vrees n.a.v. jullie buitenechtelijke relatie (CGVS II, p. 16). U legt hieromtrent een kopie van een aanmeldingsformulier over neer. Uit de informatie van de Duitse instanties blijkt echter dat uw verzoek om internationale bescherming door de Duitse asieliinstanties werd geweigerd (antwoord Duitsland) omdat er geen geloof gehecht werd aan uw beweerde buitenechtelijke huwelijk. Uw ex-vrouw werd daarentegen wel erkend (CGVS III, p. 20). Wanneer u werd gevraagd naar de redenen waarom uw verzoek werd geweigerd, ontwijkt u deze vraag en verklaart u dat u bent vertrokken vooraleer u het definitieve resultaat hebt verkregen en verder hebt u zich hier ook niet meer over geïnformeerd (CGVS II, p. 16, CGVS III, p. 21). U weet zelfs niet of er met betrekking tot uw verzoek in Duitsland een beroep werd ingesteld (CGVS II, p. 16). Dit is weinig ernstig van u, te meer daar blijkt dat er wel degelijk een beroep werd ingesteld naar aanleiding van de initiële weigeringsbeslissing en dat de weigeringsbeslissing in beroep werd bevestigd (antwoord Duitsland). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u bewust de Dublinregelgeving hebt omzeild. Niettegenstaande u dus beweert niet op de hoogte te zijn van de beslissing in beroep inzake uw verzoek in Duitsland, alsook dat u uw bijkomende motief, zijnde uw bekering tot het bahaïsme niet kenbaar had gemaakt in Duitsland en u het bevel kreeg om het Belgische grondgebied te verlaten om u terug naar Duitsland te begeven voor de verdere behandeling van uw verzoek, hebt u nagelaten hieraan gevolg te geven. Dergelijke houding is niet in overeenstemming te brengen met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker om internationale bescherming terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschiedt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden."

Verzoeker betoogt dat verweerder een restrictieve lezing heeft van zijn dossier. Immers stelt verzoeker dat er beschouwd kan worden dat zijn band in overeenstemming is met die van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij benadrukt dat hij een negatieve beslissing had gekregen in Duitsland en een beroep had ingediend tegen deze beslissing. Hij betoogt dat hij ook de vrees kon hebben dat de negatieve beslissing zou worden bevestigd. Verzoeker benadrukt dat in dergelijke omstandigheden hij het risico zou lopen om een verwijderingsmaatregel te krijgen en effectief een verwijdering te beleven. Hij meent dat als iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft en die in een dergelijke situatie zit, hij ook zijn beschermingsverzoek in een ander land had kunnen indienen. Verzoeker betoogt dat het omzeilen van de Dublinregeling ook in die zin kan worden gelezen en het risico voor hem aantoonbaar dan wanneer hij een andere beschermingsverzoek in een ander land zou indienen. Verzoeker benadrukt voorts dat meer onderlijnd moet worden dat verweerder niet met alle elementen rekening gehouden heeft. Zo stelt verzoeker dat hij verschillende familiale problemen heeft en van zijn vrouw is moeten scheiden, zijn vrouw heeft daarnaast familie in Duitsland waarmee hij problemen had. Hij stelt dat hij bedreigd en aangevallen werd en hij dan ook voor zijn leven vreest. Hij beklemtoont verder dat hij ook had uitgelegd, tijdens zijn interview bij de DVZ, dat hij de mogelijkheid niet meer heeft om te werken en om geld te krijgen voor zijn kinderen. Verzoeker betoogt dat verschillende omstandigheden aantonen dat hij ook geldige redenen heeft om Duitsland te verlaten en verweerder niet met deze omstandigheden rekening heeft gehouden.

Verzoekers betoog biedt geenszins een afdoende verschoning voor het feit dat hij de procedure in hoger beroep tegen zijn weigeringsbeslissing in Duitsland niet heeft afgewacht, te meer hij conform zijn verzoekschrift hiervan wel degelijk op de hoogte zou zijn geweest en waarbij in Duitsland (zijnde EU-acquis)

zoals reeds aangestipt het vertrouwensbeginsel geldt. Het feit dat verzoeker gescheiden is van zijn vrouw, problemen zou hebben met haar familie en de bewering dat hij niet de mogelijkheid heeft geld te verdienen biedt hiervoor geen overtuigende en afdoende verklaring. Verzoekers houding kan immers niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade de procedure in hoger beroep van zijn weigeringsbeslissing in een EU-lidstaat zou afwachten alvorens zich te wenden tot een procedure om internationale bescherming in een andere EU-lidstaat.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op pertinente wijze opgemerkt dat uit de beslissing van de Duitse asielinstanties bovendien blijkt dat verzoekers voormalige echtgenote helemaal niet meer gehuwd was in Iran op het moment dat zij het land verlieten:

“Ze was in 2008 gedurende 2.5 jaar gehuwd en was op het moment van jullie vertrek eind 2011 niet meer gehuwd (antwoord Duitsland). Wanneer u met deze informatie werd geconfronteerd, gaf u slechts aan dat dat niet waar is en dat dat hetgeen is wat zij verklaard heeft (CGVS III, p. 22). Deze blote ontkenning is evenwel volstrekt onvoldoende. Zo kan er niet om het feit worden heengegaan dat uw ex-vrouw eveneens door de Duitse asielinstanties werd gehoord (CGVS III, p. 23) en dat zij wel erkend werd terwijl u geweigerd werd waarbij er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde buitenechtelijke relatie.”

Verzoeker betoogt dat deze informatie niet centraal staat voor de beoordeling van zijn dossier. Hij meent dat hij immers een gevaar loopt omwille van een buitenrechtelijke relatie. Verzoeker benadrukt dat de kern van de vraag is te weten of hij met H. gehuwd was en niet te weten of zij nog getrouwd was. Hij stelt dat het niet betwist is dat hij niet getrouwd was toen ze een relatie had. Verzoeker meent dat het feit dat H. nog getrouwd was niets aan de situatie verandert daar de kernvraag de relatie tussen hem en H. is. Verzoeker meent verder dat volgens de verklaringen van H. in Duitsland, ze niet meer getrouwd was toen ze Iran verliet toen hij dacht dat ze nog getrouwd was. Hij meent dat hij alleen maar kan vaststellen dat ze niet dezelfde informatie aan hem gegeven had, hij eerlijk was en de informatie had gegeven waarvan hij dacht dat het juist was.

Verzoekers betoog overtuigt allerm minst daar hij met de loutere volharding in zijn verklaringen geenszins dienstige argumenten bijbrengt die bovenstaande terechte bevindingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, kunnen ontkrachten. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat die accurate verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt maakt het feit dat zijn ex-echtgenote niet meer gehuwd was op het moment dat zij Iran verlieten en het gegeven of zijn ex-echtgenote werkelijk een buitenechtelijke relatie had met hem een kernelement uit van zijn vrees en heeft dit wel degelijk een weerslag op de beoordeling van verzoekers vrees ten aanzien zijn ex-schoonfamilie zoals hij uitdrukkelijk zelf verklaarde (Vragenlijst van 10 september 2020, vraag 4+5; tweede persoonlijk onderhoud, p. 12-13).

Vervolgens wijst de commissaris-generaal op volgende correcte bevindingen:

“Bovendien kon u het gegeven dat u geen buitenechtelijke relatie had met haar, zelf niet weerleggen. Zo wist u bijvoorbeeld niet of H. dan nog steeds gehuwd is in Iran (CGVS II, p. 15) niettegenstaande u met haar vluchtte, eerst naar Turkije en vervolgens naar Duitsland terwijl haar ex-man wel zou hertrouwd zijn (CGVS II, p. 15). Voorts wist u evenmin te concretiseren wanneer ze met hem gehuwd was, noch hoelang ze gehuwd was voor jullie vertrek, u denkt zo'n jaar tot anderhalf jaar (CGVS II, p. 15). Indien uw vrees bij terugkeer naar Iran terug te brengen is naar een buitenrechtelijke relatie en u en uw ex-vrouw daartoe het land moesten ontvluchten, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u toch enigszins dergelijke voor de hand liggende informatie kan meedelen over het huwelijk van uw ex-vrouw in Iran, quod non. Vreemd is ook dat u hun huwelijk zelfs niet weet te staven.

Een ander element dat de geloofwaardigheid betreffende uw beweerde buitenechtelijke relatie onderuit haalt, ligt in de vaststelling dat jullie zelf in Turkije gehuwd zijn op 10 mei 2012 (CGVS II, p. 4). Uit beschikbare informatie komt naar voor dat de Turkse autoriteiten geen huwelijk kunnen voltrekken indien er geen toestemming is uit het land van herkomst hetgeen moet blijken uit aktes die dienen te worden voorgelegd die aantonen dat beide partijen ongehuwd zijn. Hieruit kan afgeleid worden dat het in principe onmogelijk was voor H. om met u in Turkije te huwen indien ze in werkelijkheid nog steeds gehuwd was in Iran. Zelf kan u hieromtrent geen overtuigende verklaring geven waarom jullie alsnog in de mogelijkheid waren te huwen. Zo gaf u slechts aan dat men zei dat ze in het verleden gehuwd was doch dat uw ex-vrouw dit ontkende (CGVS III, p. 23) en geconfronteerd met de bedenking dat jullie toch moesten aantonen niet getrouwd te zijn in het verleden, zegt u dat ze jullie documenten gaven en dat uw Shenashnameh blanco was (CGVS III, p. 23) maar of H.s Shenashnameh, het Iraans geboortboekje eveneens blanco was, wist u niet (CGVS III, p. 23-24). Ook dit is wederom weinig ernstig. Gegeven de procedurele voorwaarden die aan een huwelijk van buitenlanders in Turkije gesteld worden en het beweerde huwelijk van H. in Iran, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u in staat bent afdoende te duiden hoe jullie alsnog aan deze voorwaarden hebben kunnen voldoen dan wel hoe jullie deze konden omzeilen. U bent hiertoe niet in staat. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van het huwelijk van H. op het moment van jullie vertrek uit Iran en bijgevolg ook de beweerde buitenechtelijke relatie die u had met haar verder ondergraven.

Op basis van het geheel voorgaande bevindingen en vaststellingen dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u in Iran een buitenechtelijke relatie had met H. E. K., noch dat u omwille hiervan samen met haar Iran bent ontvlucht."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande terechte weigeringsmotieven tot de zijne.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat voorgaande bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde buitenechtelijke relatie evenzeer de problemen ondermijnen die verzoeker stelt gekend te hebben en bij een terugkeer vreest met de familie van H. E. dan wel met de familie van haar ex-man:

"Immers daar niet kan worden aangenomen dat u een buitenechtelijke relatie met haar onderhield, valt ook de beweerde schande die dit voor haar familie veroorzaakte hiermee weg. Bovendien kan hierbij worden opgemerkt dat u en H. officieel gescheiden zijn en dat uw exvrouw woonachtig is in Duitsland in aanwezigheid van haar eigen familie (CGVS II, p. 4, p. 13) alsook dat de exman van H. hertrouwd is (CGVS II, p. 15). Bovendien blijkt dat de relatie tussen H. en haar broer en neef niet slecht is (CGVS II, p. 13), niettegenstaande het zogenaamde doodvonnis dat door haar stam en familie over jullie zou zijn uitgesproken (CGVS II, p. 12). Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat de oom een doodsvonnis had uitgesproken, ze hun eigen rechtbanken organiseren en tot het uiterste gaan (CGVDS II, p. 13) en dat de broer(s)/neef in Duitsland niets doen omdat er in Duitsland gevolgen zouden zijn (CGVS II, p. 13). Voorgaande overtuigt niet. Het valt nog steeds niet in te zien dat in de gegeven context u zou worden geviseerd door de familieleden van uw ex-vrouw omwille van een ongeloofwaardige buitenechtelijke relatie waarbij H. zelf wel kan samenleven met haar eigen familieleden. Bovendien gaf u aan dat u na uw scheiding naar België kwam en sindsdien geen contact kende (CGVS III, p. 21) waarbij dient aangestipt dat u reeds in 2019 naar België kwam. Voor wat betreft de problemen die uw familie zou kennen, gaf u aan dat ze vele problemen kennen, dat zelfs uw broer en zus hierdoor dienden te verhuizen (CGVS II, p. 15) hetgeen in het licht van voorgaande niet meer dan blote en onaannemelijke beweringen zijn. Tekenend hierbij is dat u zelfs niet kan aangeven wanneer uw familieleden dan de laatste keer problemen zouden gekend hebben (CGVS II, p. 15). Indien uw ouders al jaren en ook actueel problemen zouden kennen omwille van uw toenmalige relatie met H. mag in alle ernst verwacht worden dat u minstens kan aangeven wanneer ze dan een laatste keer problemen kenden."

Verzoeker voert aan dat hij nochtans een duidelijke uitleg heeft gegeven. Hij stelt dat hij immers kan uitleggen dat het doodsvonnis uitgesproken werd in Iran en dat de familie dit niet kan doen zonder problemen met de Duitse overheden in tegenstelling tot de Iraanse overheden. Hij meent dat de Iraanse overheden zich niet inmengen in dergelijke situatie. Hij benadrukt dat dit verschil in context belangrijk is voor zijn situatie en die van zijn ex-vrouw. Hij betoogt dat de familieleden van zijn ex-vrouw in Duitsland geen risico zouden willen lopen voor dergelijke situatie. Verder betoogt verzoeker dat verweerder geen rekening houdt met het feit dat de familie van zijn ex-vrouw geen informatie heeft over zijn lokalisatie. Hij stelt zich de vraag hoe het in dergelijke context mogelijk zou zijn om nog problemen aan hem te bezorgen. Verzoeker stelt dat hij daarom Duitsland verlaten heeft. Voorts betoogt verzoeker waar hij geen datum kan geven over de problemen die zijn familie in Iran heeft gekend omwille van zijn eigen problemen dat verweerder hier details vraagt terwijl hij uitleg kan geven over de situatie van zijn familie. Verzoeker benadrukt dat verweerder ook vergeet dat hij verschillende gezondheidsproblemen heeft en ook psychiatrische problemen kent die een invloed op zijn toestand hebben. Hij besluit dat in dergelijke omstandigheden het niet abnormaal is dat hij niet alle details kan geven over de situatie.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst. Immers volhardt hij louter in zijn verklaringen op het CGVS zonder valabele elementen bij te brengen die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte weigeringsmotieven. Daarnaast kan verzoekers verwijzing naar zijn gezondheidsproblemen en psychiatrische problemen geenszins een afdoende verschooning bieden voor zijn gebrekkige verklaringen inzake de bedreigingen van zijn familie daar er gelet op de vaststellingen onder 3.3.4. niet blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige, doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de bedreigingen van zijn familie of ten minste (aanhoudende) pogingen onderneemt teneinde zich hieromtrent afdoende en nauwkeurig te informeren, *quod non in casu*.

Voorts motiveert de commissaris-generaal terdege dat verzoeker evenmin overtuigt in zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten:

"Dienaangaande beweerde u overigens meermaals dat er vele klachten waren ingediend (CGVS II, p. 5, CGVS II, p. 12). Wanneer u hier verder over werd bevraagd, bleek echter dat deze beweerde klachten niet meer dan een vermoeden zijn (CGVS II, p. 14) waarbij u daarenboven geen zicht hebt op de eventuele stand van zaken en waarover u zich evenmin verder hebt geïnformeerd, dit om geen slapende honden wakker maken (CGVS II, p. 14). Dit is niet ernstig. Indien u vermoedt dat er één of meerdere klachten tegen u zouden lopen en dat daarbij uw familieleden onder druk gezet worden omdat men u niet kan vinden (CGVS II, p. 5, p. 12), mag in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd, minstens

pogingen daartoe zou hebben ondernomen. Dat u geen enkele poging heeft ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de (juridische) evolutie van uw problemen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Voorgaande bevindingen zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid en deze van uw voorgehouden asielmotieven in het bijzonder fundamenteel op de helling.

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen en bevindingen kan er niet het minste geloof worden gehecht aan de beweerde buitenechtelijke relatie die u in Iran zou gehad hebben met H. E., noch aan de problemen die hieruit volgden.”

Verzoeker repliceert dat hij verschillende informatie over de problemen van zijn familie kon geven. Hij stelt dat zij bijvoorbeeld moesten verhuizen van de ene plaats naar een andere plaats om geen andere problemen te krijgen. Waar verweerder hem zou verwijten geen poging te ondernemen tot het verkrijgen van verdere informatie stelt verzoeker zich de vraag hoe hij dergelijke informatie kon verkrijgen. Hij meent dat wanneer zijn familie geen andere informatie kan geven het ook gevaarlijk zou zijn voor hen om naar de verschillende kantoren te gaan om informatie te krijgen. Verzoeker besluit dat in dergelijke situatie er begrepen kan worden dat het onmogelijk is voor hem om verdere informatie te hebben.

Door wederom vast te houden aan de reeds afgelegde verklaringen waarmee verweerder rekening heeft gehouden kan verzoeker bovenstaande correcte weigeringsmotieven niet ontkrachten. De Raad treedt verweerder bij waar die motiveert dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent kernelementen van zijn vrees. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn moeder en oudste zus na vertrek (tweede persoonlijk onderhoud van 23 augustus 2022, p. 4; derde persoonlijk onderhoud van 13 december 2023, p. 20) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

3.3.5.4. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat verzoeker er niet in geslaagd is een oprechte bekering tot het bahaïsme aannemelijk te maken.

De Raad merkt vooreerst op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging.

Deze bekering tot een andere godsdienst moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker in concreto aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het christendom overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid (*"a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance"*; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen.

Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor en het proces van bekering. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen 'compenseren', mits de verzoeker in staat is daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te 'compenseren'.

De Raad volgt de redenering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het bahaïsme.

De commissaris-generaal motiveert hieromtrent in de eerste plaats terdege:

"Hoewel u enige, ingestudeerde kennis, hebt, kon u immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het bahaïsme. Er dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend. Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het bahaïsme geenszins overtuigend zijn. Immers gaf u aan dat u reeds in Iran, via uw achterneven, in contact kwam met het bahaïsme, meer nog dat u er enkele malen naar een bijeenkomst bent geweest (CGVS III, p. 5, p. 7). Wanneer u uit Iran vertrok en naar Turkije ging, was u niet gelovig, maar nieuwsgierig en zoekende (CGVS III, p. 6). U had in Turkije vrienden uit de Bahai-gemeenschap die u uitnodigden naar het Bahai-centrum. Vervolgens ging u naar Duitsland waar u ook deelnam aan bijeenkomsten maar nog steeds was u niet 100 procent overtuigd en vervolgens – wanneer u naar België kwam - zocht u opnieuw contact met de Bahai-gemeenschap, woonde u enige tijd bij hen in en raakte u overtuigd waarna u zich officieel bekeerde (CGVS III, p. 6-8). Deze geschetste context betreffende uw bekeringsproces klemmt echter ten zeerste met de verklaringen die u initieel bij de DVZ hebt afgelegd inzake uw religie. Immers blijkt dat u daar aangaf dat u bekeerd was tot het christendom, meer bepaald het branhamisme en - op dat moment eind 2019 – reeds sedert 7 jaar (verklaring DVZ d.d. 20/12/2019, vraag 9). Volgens die verklaringen bekeerde u zich aldus tot het branhamisme eind 2012/begin 2013, wanneer u volgens uw eerdere verklaringen al zo'n twee jaar in Turkije woonde. Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u dergelijke verklaringen afgelegd te hebben en stelde u dat u toen nog aan het onderzoeken was en contacten had met alle godsdiensten (CGVS I, p. 4 & CGVS III, p. 9). Het louter ontkennen van uw initiële verklaringen overtuigt evenwel niet. Zo dient immers vastgesteld dat er heel concreet werd neergeschreven dat u zich tot het christendom bekeerde, en dan nog meer bepaald tot het branhamisme, waarbij niet in te zien valt dat men dergelijke verklaringen zou hebben genoteerd indien u dit niet zo zou gezegd hebben te meer dat u ook verder in uw verklaringen bij DVZ nogmaals aangaf dat ook uw toenmalige echtgenote zou zijn bekeerd naar het Branhamisme (verklaring DVZ, vraag 15a). Uw verklaring bij de DVZ werden bovendien u voorgelezen in het Farsi en u tekende voor de oprechtheid van de vermelde inlichtingen (verklaring DVZ, p. 16). Ook wanneer u tijdens uw eerste onderhoud gepeild werd naar uw verklaringen bij de DVZ, gaf u niet aan dat uw religie verkeerdelijk werd genoteerd (CGVS I, p. 3). Aldus is het niet aannemelijk dat u dergelijke verklaringen niet zou hebben afgelegd bij de DVZ. Bijgevolg valt in het geheel niet in te zien dat u bij de het eerste onderhoud op de DVZ in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zou aangeven dat u reeds zeven jaar eerder was bekeerd tot het christendom terwijl u in feite reeds jaren voordien stelselmatig contacten had en zocht met de Bahaigemeenschappen in Iran, Turkije, Duitsland en België. Bovendien dient te worden aangehaald dat u tijdens uw tweede onderhoud bij de DVZ uw bekering tot het bahaïsme volstrekt onvermeld liet toen u gevaagd werd naar uw vrees bij terugkeer (Vragenlijst CGVS d.d. 10 september 2020)

terwijl u anderzijds beweert reeds sinds 1 juli 2020 officieel bekeerd te zijn tot het bahaïsme zoals blijkt uit uw lidkaart en de bevestigingsbrief (CGVS II, p. 6). Het valt niet in te zien dat u reeds meer dan twee maanden een officieel lid zou zijn van het bahaïsme doch dit niet vermeldde wanneer u werd bevraagd over uw vrees bij terugkeer. Van een verzoeker om internationale bescherming die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten.

Voorgaande bevindingen zijn een eerste aanwijzing dat er aan de oprechtheid van uw beweerde bekering naar het bahaïsme kan getwijfeld kan worden.”

Verzoeker betoogt dat zoals hij eerder gezegd heeft hij uitgelegd heeft dat er problemen waren met de tolk tijdens zijn eerste verhoor. Hij meent dat er helaas niet kan worden besloten dat er problemen van communicatie waren tussen hem en de tolk. Verzoeker benadrukt dat dit feit ernstiger is dan de woorden “Bahaïsme” en “Brahamisme” te verwarren die op een gelijkaardige manier worden uitgesproken. Verzoeker meent dat het feit dat hij niets over de verkeerde spelling van zijn godsdienst tijdens zijn eerste interview op het CGVS heeft gezegd niet dienstig is. Hij stelt dat het woord “Branhamisme” immers niet genoteerd werd op de vragenlijst op het CGVS, het enige stuk waarvan hij overigens een kopij heeft. Verzoeker betoogt dat het bijgevolg onmogelijk was voor hem om zijn godsdienst na te gaan.

Hij vervolgt dat hij details gaf over zijn eerste contacten met de religie in Iran. Hij stelt dat hij nog contact had in Turkije en in Duitsland. Verzoeker benadrukt dat toen hij in België aankwam hij ook contact opnam met de Bahai-gemeenschap. Hij stelt dat na deze verschillende contacten hij besloot om zich te bekeren en een lid van de gemeenschap werd. Verzoeker repliceert verder dat er eerst opgemerkt moet worden dat hij over zijn godsdienst gesproken heeft zoals het CGVS eerder heeft aangemeld. Hij meent dat inzake de vragenlijst op het CGVS moet worden opgemerkt dat de uitleggingen nooit duidelijk zijn. Verzoeker betoogt dat er meestal aan hem gevraagd wordt om kort te zijn en dat hij tijd zal hebben tijdens zijn persoonlijk onderhoud op CGVS. Hij herhaalt dat er ook problemen waren met de tolk en hij over een deel van zijn problemen gesproken heeft, maar dit niet betekent dat de andere problemen niet bestaan.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan verweerders omstandige motieven die steun vinden in de stukken van het dossier.

Zo biedt hij geenszins een afdoende verklaring voor het feit dat hij bij de DVZ verklaarde het “Branhamisme” aan te hangen. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij vanaf het eerste interview consistente en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu zijn religie.

De bewering dat er problemen waren met de tolk bij de DVZ vindt geen weerslag in de stukken van het dossier en kan zodoende geenszins een verschoning bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen. De Raad herhaalt dat hoewel verzoeker op het CGVS gewag maakte van problemen met de tolk bij de DVZ omdat hij heel wat meermaals diende te herhalen, hij evenwel geenszins enige correcties aanbracht bij deze verklaringen bij de DVZ die hem overigens werden voorgelezen in het Farsi en die hij heeft ondertekend voor akkoord (Verklaring DVZ van 20 december 2019, p. 16).

Voorts wordt benadrukt dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, immers niets af doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees.

De Raad benadrukt ten slotte dat het gehoorverslag bij de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Verzoeker bekritiseert het gehoor bij de DVZ maar kan hiermee zijn uitdrukkelijke verklaringen niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker nog stelt dat de vragenlijst op het CGVS het enige document is waarover hij beschikt, wijst de erop dat verzoeker eraan voorbij gaat dat hij overeenkomstig de wet van 11 april 1994, en tevens conform artikel 32 van de Grondwet, een recht op inzage heeft hetgeen hem toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat hij werd verhinderd om het dossier op het CGVS in te kijken teneinde alzo kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier en zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

Daarenboven geeft de oproeping van 10 juli 2024 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 26 augustus 2024 uitdrukkelijk aan dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd *“elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting”*. Verzoeker en zijn advocaat konden overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van hun inzagerecht en hadden aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop verweerder zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Bovendien blijkt uit de notities van zijn persoonlijke onderhoud dat verzoeker werd gewezen op de mogelijkheid om deze notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS te ontvangen conform artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet (tweede persoonlijk onderhoud van 23 augustus 2022, p. 18; derde persoonlijk onderhoud van 13 december 2023, p. 27) en uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat hem de notities van zijn drie persoonlijke onderhouds op het CGVS werden toegestuurd (zie administratief dossier).

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat uit verzoekers beperkte kennis van- en geringe interesse in de leerstelling van het Bahaigeloof, blijkt dat hij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in de gemeenschap:

“Immers blijkt uit beschikbare informatie dat Iraniërs die recent in België toekomen en zich willen registreren binnen de bahai-gemeenschap, op zijn minst of slechts boek 1m Reflection on the Life of the Spirit gelezen moeten hebben. Wanneer u gevraagd werd wat u gelezen hebt, haalt u aan een viertal boeken te hebben gelezen, de genaamde Ruhi-boeken 1, 2, 4 en 6 waarvan er overigens 14 zijn in plaats van 16 zoals u beweerde (CGVS III, p. 7). Daarenboven kan getwijfeld worden uw bewering hier vier boeken van gelezen te hebben. Gevraagd naar de inhoud van het eerste gaf u aan dat het gaat over de kennismaking met het bahaïsme. De tweede zou gaan over de opvoeding van kinderen, maar dat weet u al niet meer goed (CGVS III, p. 12). Nochtans gaat het derde boek over de ontwikkeling van kinderen, zo blijkt uit informatie. Niettegenstaande uw beweerde jarenlange interesse en zelfs daadwerkelijke bekering tot het bahaïsme kan slechts blijken dat u hoogstens het eerste boek – de kennismaking met het geloof – hebt gelezen hetgeen dus een voorwaarde is om een lidkaart te krijgen.

Ook verder bevraagd naar de belangrijkste boeken kon u enkel Kalamat Maknune, Kitab-i-Igan en Resale vermelden (CGVS III, p. 12). Waarover het belangrijke boek Kitbai Igan gaat, weet u evenwel niet (CGVS III, p. 12) terwijl dit boek, ook wel het ‘Boek der Zekerheid’ genoemd, wordt aanzien als een heilig boek en het belangrijkste theologisch werk van de profeet Baha’ullah, de stichter van het bahaïsme. Uit uw verklaringen blijkt aldus wederom dat u, niettegenstaande uw bewering reeds jaren toenadering te zoeken tot het bahai-geloof en uw officieel lidmaatschap sinds 1 juli 2020 inhoudelijk bijzonder weinig diepgaand met uw nieuwe geloof bent bezig geweest. Geconfronteerd met de bedenking dat u weinig boeken hebt gelezen en u toch vrij bent om u in te lezen, gaf u aan dat u niet veel tijd hebt en dat de boeken ‘zwaar’ geschreven zijn (CGVS III, p. 15) hetgeen maar weinig overtuigt. Immers valt niet in te zien dat u geen tijd en ruimte zou (kunnen) maken om u te verdiepen in uw geloof noch dat er enkel versies zouden bestaan die ‘zwaar’ geschreven zijn. Op de website van het bahai-geloof zijn met een eenvoudige opzoeking volstrekt leesbare teksten terug te vinden, ook over de belangrijkste boeken.

Dat uw interesse en geloofspraktijk oppervlakkig zijn, blijkt ook wanneer u werd bevraagd naar elementen uit de geloofspraktijk. Zo bestaan er volgens u geen verplichtingen voor bahai-volgelingen (CGVS III, p. 9). Bidden is volgens u niet verplicht (CGVS III, p. 10) en wanneer er gevestigd wordt weet u evenmin precies (CGVS III, p. 10). Op de officiële website van het Bahai-geloof blijkt echter dat gebeden een prominente plaats innemen, meer nog er blijken zelfs drie verplichte gebeden te bestaan. Ook het vasten blijkt een belangrijk en verplicht onderdeel te zijn van de geloofspraktijk, dewelke dient te worden uitgevoerd gedurende 19 dagen in de maand Ala, zijnde van 2 tot 20 maart en onmiddellijk voorafgaand aan het bahai-nieuwjaar. Ook gevraagd welke verboden de Bahaigelovigen van hun religie krijgen opgelegd, komt u in uw antwoorden niet verder dan aan te geven dat alcohol en overspel verboden zijn. Echter blijkt dat het heiligste boek, ook wel de Kitab-i-aqdas, tal van verboden en verplichtingen oplegt, waaronder bijvoorbeeld homoseksualiteit waar u zelf klaarblijkelijk nog niet van gehoord had (CGVS III, p. 10) terwijl u daarentegen wel meedeelde dat men zich in de bahai-religie snel moet verloven en dat dit een belangrijk punt is voor u (CGVS III, p. 13), terwijl uit de Kitab-i-aqdas blijkt het huwelijk weliswaar wordt aangeraden maar niet verplicht is. En hoewel u zelf aangaf dat informatie over de verloving en het huwelijk voor u een belangrijk thema zijn, kan nog worden toegevoegd dat u er zelf frappant genoeg zelf geen verdere opzoeken naar hebt gedaan (CGVS III, p. 14). Op basis van voorgaande weet u geenszins te overtuigen dat u een devoot leven leidt overeenkomstig de voorschriften van het bahaïsme.

Ook uw kennis is voorts oppervlakkig te noemen. Zo weet u niet wat de werkelijke, aardse namen zijn van de profeten Baha-ullah (= Mirzá Husayn-‘Alí) en Abdul Baha (= Abbás Effendí) (CGVS III, p. 11), noch kent u hun geboortedagen dewelke nochtans als heilige dagen gevierd worden (CGVS III, p. 16). Voorts weet u niet waarom er enkel mannen in de overkoepelende raad van negen in Haifa zetelen (CGVS III, p. 11) en weet u evenmin wat ‘de tafel van de Ware Zoeker’ precies inhoudt (CGVS III, p. 13) terwijl dit een van de bekendste en meest geliefde passages uit het belangrijkste theologisch werk – de Kitab-i-Igan - zou zijn. Voorts werd u gevraagd naar andere belangrijke of heilige dagen en kon u enkel Ayamaha (of Ayyám-i-Há) en de laatste dag van de vasten opnoemen (CGVS III, p. 15) terwijl u bijvoorbeeld het klaarblijkelijk heiligste bahai-feest,

zijnde het feest van Ridvan, een twaalfdaags feest ter herdenking van Baha'ullahs aankondiging van zijn misse, onvermeld liet. In het licht van uw voorgehouden - maar weinig geloofwaardige - jarenlange interesse in en bekering naar het bahaïsme mag het hoe dan ook verbazen dat u enkele van de belangrijkste boeken, de Kitab i Aqdas en de Kitab i Iqan, nog niet gelezen hebt doch dat u verder ook onwetend blijkt over belangrijke feestdagen en concepten is weinig ernstig. Voorgaande ondergraft verder oprechtheid van uw beweerde bekering naar het bahaïsme."

Verzoeker antwoordt dat er moet onderlijnd worden dat het niet betwist is dat hij een effectief lid is van de Bahai-gemeenschap. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing ook verwijst naar het feit dat hij sinds juli 2020 lid is. Verzoeker meent dat dergelijke kwaliteit impliceert dat hij het bekeringsproces heeft doorgeemaakt om lid te worden. Hij betoogt dat over de verschillende vragen van verweerder inzake zijn kennissen moet worden vastgesteld dat hij verschillende informatie heeft kunnen geven. Hij benadrukt dat deze informatie over de boeken en de inhoud van de godsdienst gaat. Verzoeker beklemtoont dat hij verschillende elementen heeft neergelegd die zijn effectieve deelname aantonen. Hij stelt dat verweerder een tegenstrijdige motivatie maakte ten aanzien van zijn informatie. Verzoeker meent immers dat verweerder verwezen heeft naar zijn eigen informatie om aan te tonen dat hij verschillende kennissen moet presenteren om lid van de gemeenschap te worden. Hij stelt dat uit deze informatie blijkt dat het bekeringsproces lang kan zijn met het lezen van verschillende boeken en ook door het hebben van onderhoud met oude leden. Verzoeker meent dat na dit proces het beslist is of de aspirant een lid kan worden of niet. Hij betoogt dat rekening houdend met de verschillende elementen die hij neergelegd heeft, er moet worden vastgesteld dat dit het proces gemaakt heeft. Verzoeker betoogt dat bijgevolg de motivatie van de bestreden beslissing niet begrepen kan worden omwille van de informatie van verweerder en de verschillende elementen die hij neergelegd heeft. Verzoeker beklemtoont verder dat zijn gezondheidstoestand erg delicaat is. Hij stelt dat hij verschillende medische problemen heeft die het gevolg zijn van zijn fysieke toestand. Verzoeker besluit dat in dergelijke omstandigheden niet hetzelfde niveau van details kan worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker kan door vast te houden aan zijn verklaringen op het CGVS en deze alsook de neergelegde stukken te benadrukken, verweerders pertinente weigeringsmotieven niet ombuigen.

Daarnaast kan de verwijzing naar zijn medische problemen, zijn gebrekkige kennis inzake zijn religie niet verschonen gelet op de vaststellingen onder 3.3.4. waaruit blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS niet in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu zijn religie.

Daarnaast herhaalt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over onder meer zijn religie. Er was ook bijstand van een tolk Farsi, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de algemene situatie in zijn land van herkomst alsook met verzoekers profiel.

Verder wijst de commissaris-generaal op volgende correcte weigeringsmotieven die in acht genomen wat voorafgaat, overeind blijven:

"Voorts kan worden opgeworpen dat u niet wordt betwist dat u in België naar enkele bijeenkomsten bent geweest en gaat, zowel fysiek als online, en dat u liefdadigheidswerk aan het Klein Kasteeltje uitvoerde (CGVS II, p. 6-8) doch deze activiteiten tonen de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde gebrekkige kennis en interesse die u toonde voor het achterliggende gedachtegoed van de religie, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven."

Door te benadrukken dat hij actief lid is van de bahaï-gemeenschap kan verzoeker evenmin afbreuk doen aan voorgaande terechte overwegingen nu dit gegeven geen uitsluitel biedt over de vraag of dit is ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing aangaande het interview dat verzoeker op 22 januari 2022 op het Zweedse Aryn-Tv zou hebben gegeven naar aanleiding van de arrestatie Sina Shari, op goede gronden gemotiveerd dat eveneens dient besloten te worden dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij hierdoor in het vizier staat van de Iraanse autoriteiten:

"Vooreerst kan de bedenking gemaakt worden waarom u de aangewezen persoon zou zijn geweest om over Sina Shahri's arrestatie te communiceren met Aryn Tv. U haalt namelijk aan Sina zelf eens gezien te hebben tijdens enkele online-bijeenkomsten (CGVS II, p. 9) maar nooit rechtstreeks contact te hebben gehad met hem en na zijn arrestatie al zeker niet (CGVS III, p. 16-17). U zou enkel, hoewel niet gestaafd, sedert een

vier- à vijftal jaren online sporadisch contact hebben met diens tante in Tabriz. Uw kennis over deze persoon is echter heel oppervlakkige (CGVS II, p. 9, CGVS III, p. 17). Zo hebt u er geen idee van hoe het hem op heden na zijn arrestatie vergaat, zelfs niet of hij naar aanleiding van de arrestatie ondertussen al dan niet veroordeeld werd (CGVS III, p. 20). Ook uw informatie over zijn arrestatie zelf, waarover u aldus zou zijn geïnterviewd, is bedenkelijk. Uit mediaberichtgeving, bovendien daterend van de dag van de arrestatie zelf al, komt naar voor dat de man op maandag 17/01/2022 werd gearresteerd in plaats van op een dinsdag, en aldus vijf dagen voor uw interview op 22 januari 2023, zoals u beweerde (CGVS II, p. 11). Voorts blijkt bij een eenvoudig internetopzoeking op zijn naam dat Shahri Sina na zijn vrijlating op borg veroordeeld werd tot acht maanden cel en dat hij zich op 27 september 2023 heeft aangemeld aan de gevangenis van Tabriz om zijn straf uit te zitten, terwijl u daar dus geen enkel zicht op hebt (CGVS III, p. 20). Tot slot kan nog worden vermeld dat foto's van zijn interieur na de zoeking door de Iraanse autoriteiten en waarvan u er gelijkaardige neerlegde, eveneens terug te vinden zijn op de website van IranWire. Gezien uw gebrekkige inhoudelijke kennis van het bahaïsme, uw recente voorgehouden bekering in België, uw zeer oppervlakkige connectie met Sina Sahri en uw gebrekkige informatie over zijn arrestatie zelfs niet correct is, valt in het geheel niet in te zien waarom u de aangewezen man was om zijn arrestatie via een interview op Aryen Tv wereldkundig te maken. U weet evenmin voorgaande bevindingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo werd bij u nagegaan waarom u toch aangewezen was om het interview te geven. U gaf aan dat u werd gevraagd omdat u veel aanwezig was, in contact stond/staat met leden van het comité en u veel promoot op Instagram (CGVS II, p. 10) alsook omdat het nieuws zo snel mogelijk verspreid moest worden (CGVS III, p. 17). Voor wat betreft de noodzaak aan snelheid, kan verwezen worden naar het feit dat u pas uw interview zou hebben gegeven op 22 januari terwijl de arrestatie dateerde van 17 januari en er reeds op 17 januari en 18 januari werd bericht over zijn arrestatie. Aldus gaat dit argument niet op. Voor wat betreft de bewering dat u veel aanwezig bent en contact hebt met de leden, dient te worden verwezen naar het feit dat u slechts in België bent bekeerd, dat Sina een Bahai uit Iran is die u slechts oppervlakkig kent en dat uw informatie over het bahaïsme beperkt is en uw informatie over zijn arrestatie incorrect is (supra). Bijgevolg kan ook dit argument geenszins overtuigen. In het licht hiervan valt niet in te zien dat overige bahai in u de aangewezen persoon zagen om dergelijke interview te geven. Hierbij kan worden aangestipt dat u zelf ook toegaf dat er mensen zijn die minder risico's liepen, bijvoorbeeld voor familieleden in Iran, en dus beter geplaatst waren om dergelijk interview te geven, zoals bijvoorbeeld woordvoerders (CGVS III, p. 19). Inzake uw bewering dat u veel promoot op Instagram kan worden opgemerkt dat het eerste bericht op Facebook pas dateert van 18 februari 2021, op Instagram vanaf mei 2020. Voorts valt hierbij op dat u op Instagram 1.360 posts plaatste doch dat het overgrote deel hiervan algemene berichten over het bahaïsme zijn. Slechts sporadisch is er een foto terug te vinden waarop u zelf herkenbaar bent. Uw aantal volgers op Instagram is beperkt tot 2.211 en de reacties die u krijgt op uw posts zijn vele malen minder, over het algemeen genomen tussen de 50 à 100 reacties, daadwerkelijke commentaren zijn er weinig tot niet. Op Facebook hebt u slechts 560 'vrienden'. Uit deze vaststellingen kan hoegenaamd niet afgeleid worden dat u online een invloedrijk verkondiger van het bahaïsme bent of zo zou gepercipieerd worden. Aldus kan ook dit argument niet overtuigen. Uit het geheel aan bovenstaande bevindingen komt wederom naar boven dat u uit eerder opportunistische redenen dergelijke interview hebt afgelegd voor Aryen Tv teneinde uw bekering tot het bahaïsme enige zichtbaarheid te geven in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Dat u voorts aangaf dat uw familieleden onder druk werden gezet omwille van het videofragment (CGVS II, p. 9) is niet meer dan een blote bewering waarbij u er verder niet in slaagt deze enigszins aan te tonen of aannemelijk te maken. Vooreerst legt u er geen enkel (begin van) bewijs zoals bijvoorbeeld een oproepingsbrief over neer (CGVS III, p. 18). Voorts wist u niet concreet wanneer uw vader werd opgepakt, en gaf u aan ongeveer een week à tien dagen na het interview (CGVS III, p. 18). Daarenboven hebt u geen idee bij welke dienst uw vader zich precies heeft aangemeld of moest aanmelden niettegenstaande hij wel effectief zou zijn geweest (CGVS III, p. 18) en hebt u er verder ook niet naar gevraagd (CGVS III, p. 18). Dit valt niet in te zien. In alle redelijkheid kan van u verwacht worden dat u concreet weet waar, wanneer en bij wie uw vader werd opgeroepen indien dit het gevolg was van uw interview. Op basis van voorgaande lacunaire informatie over hetgeen uw vader precies is overkomen nadat u het interview gaf, kan besloten worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw familieleden daadwerkelijk onder druk werden gezet ten gevolge het interview en aldus dat de Iraanse autoriteiten u omwille hiervan in het vizier hebben. U weet bovendien niet of het interview überhaupt online is terug te vinden (CGVS II, p. 11), hoewel u zou gevraagd hebben om het te verwijderen (CGVS III, p. 18). En verder hebt u zoals reeds aangehaald geen informatie over de stand van zaken betreffende de situatie van Shahri Sina waardoor u er evenmin verder informatie daarover wereldkundig kan hebben gemaakt.

Voor wat betreft uw sociale media-accounts kan, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het bahaïsme, verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten of dit Instagramaccount reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen. U toont op geen enkele wijze aan dat u omwille van uw bekering naar het bahaïsme bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te

vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu."

Verzoeker repliceert dat in dergelijke omstandigheden de argumentatie van verweerder niet begrepen kan worden over zijn plaats in de gemeenschap of over zijn link. Hij benadrukt dat hij informatie had gekregen die hij kon verspreiden om veel mensen te informeren over de situatie van Sina Shahri. Hij betoogt dat dezelfde vaststellingen geldig zijn voor de argumentatie over zijn zichtbaarheid op sociale media. Verzoeker beklemtoont dat hij zichtbaar was tijdens dit interview en dat dit genoeg kan zijn om beschouwd te worden als een lid van de Bahaigemeenschap. Verzoeker beklemtoont dat hij verschillende accounts heeft op sociale media en hij veel linken heeft op deze accounts. Verzoeker benadrukt dat wanneer er met de verschillende accounts rekening gehouden wordt, er vastgesteld moet worden dat hij meer dan 1000 banden heeft. Hij stelt dat elke band/vriend de verschillende publicaties kan delen en zijn profiel aldus kan verspreiden. Verzoeker betoogt dat in dergelijke omstandigheden er niet besloten kan worden dat hij niet zichtbaar is op de sociale media. Hij meent dat verweerder de beslissing beëindigt door te beschouwen dat hij niet aantoont dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van dit interview. Waar verweerder zou motiveren dat verzoeker weinige informatie kan geven, repliceert hij dat hij integendeel kan uitleggen dat zijn vader gearresteerd werd na een week of tien dagen na het persoonlijk onderhoud. Verzoeker meent dat als hij geen datum heeft gegeven, het nochtans mogelijk is om een datum te hebben met deze informatie. Verzoeker stelt dat het hem ook wordt verweten niet te weten of het videofragment online was. Hij besluit dat rekening houdend met de media en met het feit dat zijn vader gearresteerd was, het meer dan waarschijnlijk is dat het videofragment op internet was.

Verzoekers betoog kan geenszins verweerders analyse, die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, weerleggen. Immers volhardt hij louter in zijn verklaringen zonder valabele elementen of andersluidende informatie bij te brengen die bovenstaande correcte bevindingen kunnen ontkrachten.

De Raad wijst er in dit verband op dat uit de COI focus *"IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten"* van 10 mei 2023 blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas en zijn bekering ongeloofwaardig werden bevonden en de bijgebrachte stukken in acht genomen, evenwel sprake is van een beperkt zichtbaar profiel gelet op het beperkt aantal volgers op sociale media zoals reeds correct aangestipt door verweerder waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt.

Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Iran te beoordelen.

Het loutere gegeven dat Iraniërs in het buitenland gemonitord (kunnen) worden brengt ipso facto met zich niet met zich mee dat zij bij terugkeer systematisch dreigen vervolgd te worden en de loutere monitoring zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoeker een verhoogd risicoprofiel heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andersluidende informatie neer

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofd niet aantoont of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker alsook zijn bekering ongeloofwaardig werden bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijk ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijk zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse

autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

3.3.5.5. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

3.3.5.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees noch aan zijn bekering.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het

nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU